

COORDONATORI

Bara Georgeta

Ghiuro Natalia Ioana

Pițigoi Paula Georgiana

POVEȘTI PENTRU INIMIOARE FERICITE

Auxiliar curricular

**EDITURA DIDACTIC MILITANS
CASA CORPULUI DIDACTIC ORADEA
2024**

Bara Georgeta

Ghiuro Natalia Ioana

Pițigoi Paula Georgiana

Povești pentru inimioare fericite – Auxiliar curricular

Editura Didactica Militans

Casa Corpului Didactic, Oradea, 2024

ISBN 978-606-986-056-4

Această publicație este înscrisă în calendarul activităților proiectului educativ județean „Trenulețul cu emoții,, ediția I, înregistrat la ISJ Bihor cu nr. 377 din 18.12.2023.

Responsabilitatea pentru conținutul și corectitudinea redactării materialelor revine autorilor acestora.

COORDONATORI

Bara Georgeta

Ghiuro Natalia Ioana

Pițigoi Paula Georgiana

POVEȘTI PENTRU INIMIOARE FERICITE

Auxiliar curricular

**EDITURA DIDACTIC MILITANS
CASA CORPULUI DIDACTIC ORADEA
2024**

Autori

Balogh Camelia Dumitra

Bara Georgeta

Bara Silvia Ioana

Berinde Loredana

Bodea Aurelia

Boiț Nicoleta Claudia

Buboiu Lioara Bianca

Caba Sanda Maria

Carțiș Corina

Cheregi Ana Maria

Cionca Loredana

Copil Ioana

Crăciun Anița Lina

Dura Anca Teodora

Fășie Mirela

Feher Larisa Alexandra

Filip Larisa

Flore Adina Alexandra

Fodor Adina Claudia

Furtos Dana

Gavra Mihaela

Ghiuro Natalia Ioana

Gug Maria Claudia

Ile Laura Adriana

Jakab Corina Ioana

Jurcan Lavinia

Klein Andreia Denisa

Lipai Lavinia Ligia

Lupșe Marina

Madar Florina Livia

Malița Nicoleta Minodora

Mihuț Ioana Livia

Morar Daniela Lucia

Novac Ionela Maria

Perțe Mihaela

Pițigoi Paula Georgiana

Pittman Katalin

Platona Alina

Popa Sanda

Ruzsa Natalia Rodica

Sipoș Natalia Denisa

Ștef Rodica

Szitko Klara Tunde

Ținc Laura Claudia

Trifan Nicoleta Valeria

Vereș Carolina Raluca

Vidican Mihaela

Cuvânt înainte

Sentimentele sunt asemenea unor valuri: nu le putem împiedica să vină, dar le putem alege pe cele în care vrem să ne aruncăm. (Jonathan Martensson)

Încă de la cele mai fragede vârste, poveștile joacă un rol extrem de important în educarea și dezvoltarea personalității copiilor, ajutându-i să crească frumos și armonios.

Prin intermediul poveștilor, copilul își deschide mai ușor sufletul, comunică mai bine ceea ce simte, recunoaște în personajele poveștilor propriile trăsături și în dificultățile lor, propriile probleme.

Povestea terapeutică abordează probleme sau anxietăți pe care ascultătorul le poate avea, încurajându-l să găsească soluții sau să se simtă mai puternic și încrezător.

Lucrarea „Povești pentru inimioare fericite”, adună o colecție de povestioare care abordează o gamă largă de emoții și sentimente precum: furia, neîncrederea, tristețea, bucuria, teama etc. reprezentând un instrument de lucru eficient în dezvoltarea socio-emoțională a copiilor.

Prin colecția de povestioare adunate în acest auxiliar curricular, ascultătorii pot să descopere o lume plină de posibilități și pot învăța să-și găsească propria putere interioară pentru a depăși orice obstacol în viață.

Cu deosebită considerație,

Inspector școlar pentru educație timpurie, prof. dr. Bara Georgeta

CUM A ÎNVĂȚAT PUIUL IEPURAȘ SĂ NU-ȘI MAI SUPERE BURTICA

prof. Balogh Camelia Dumitra

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 54

Loc. Oradea, jud. Bihor

Într-o căsuță în pădure trăia o familie de iepurași: tata iepuraș, mama iepuraș și puiul iepuraș. Toți erau fericiți. Părinții mergeau în fiecare zi la serviciu, iar puiul iepuraș mergea la grădinița iepurașilor.

Tare mult îi plăcea puiului iepuraș să meargă la grădiniță pentru că acolo se juca și învăța alături de ceilalți iepurași să cânte, să picteze, să danseze, să coloreze și să numere. Mergând zi de zi la grădiniță și-a făcut mulți prieteni și puiul de iepuraș a crescut mare. A învățat să se comporte frumos și să se joace cu alți iepurași, iar părinții erau tare mândri de el. Pentru un singur lucru se îngrijorau părinții săi: puiul iepuraș nu dorea să mănânce singur și mereu aștepta ajutor din partea mamei sau a doamnei educatoare. Mama iepuraș era îngrijorată deoarece toți iepurașii din grădiniță mâncau deja singuri. Dar într-o zi, când a venit la grădiniță după puiul de iepuraș, a avut o mare surpriză: doamna educatoare i-a pus că puiul iepuraș a mâncat singur. Mama iepuraș a fost tare mândră de el și i-a dăruit cadou o bomboană de ciocolată.

Astfel că, în fiecare zi când puiul de iepuraș mânca fără să primească ajutor, cerea câte o bomboană de ciocolată, drept recompensă, chiar dacă știa că dulciurile îi supără burtica, iar mama iepuraș a încercat să îi explice acest lucru, însă puiul nici nu a dorit să o asculte.

Și iată că s-a întâmplat! După câteva zile în care iepurașul a mâncat zilnic bomboane de ciocolată, burtica iepurașului s-a supărat, nu a mai putut suporta atâtea dulciuri și a început să îl doară îngrozitor. Degeaba plângea acum puiul iepuraș și spunea:

- Te rog să nu mă mai deranjezi! Mă doare foarte tare! Te rog! Promit că am să fiu acultător!

Burtica i-a răspuns:

- Ai mâncat zilnic atâtea bomboane, iar mie îmi fac rău. Mereu ai cerut bomboane și alte dulciuri. Eu trebuie să am grijă de mâncarea pe care tu o mănânci ca tu să ai putere să înveți și nu ți-am cerut nimic în schimb. Dar dulciurile îmi fac și mie și ție rău! Părinții tăi ți-au spus acest lucru, dar nu ai vrut să îi asculți, iar acum iată ce s-a întâmplat. Toți ceilalți iepurași mănâncă singuri în fiecare zi și nu cer nimic în schimb. Doar tu, deși ai crescut mare, ceri bomboane de ciocolată pentru că reușești să mănânci singur.

Abia acum a înțeles iepurașul cât de rău îi făcea el burticii care îl ajuta să crească mare și puternic. Începând cu ziua următoare nu a mai așteptat ajutor la masă și nu a mai cerut nimic în schimb pentru că reușea să mănânce singur. De acum era băiat mare, iar mama iepuraș era tare mândră de el!

FURNICUȚA FIFI

prof. dr. Bara Georgeta

Inspectoratul Școlar Județean Bihor

Era o zi însorită de vară, iar în poienița din pădure, furnicile hărnicuțe adunau de zor provizii, pe care le cărau cu grijă spre mușuroi. Din tot șirul se desprindea adeseori o furnică mititică pe nume, Fifi.

- Hai, Fifi, vino să ducem cât mai multe provizii la mușuroi! Vara va trece repede și avem nevoie de multă hrană pentru iarna care va veni, îi spuse o furnică.

- Eu nu pot! Sunt prea mică să car grăunțele spre mușuroi, răspunse Fifi.

- Dar Fifi, asta este treaba noastră de zi cu zi și pentru noi este chiar distractiv, îi spuse și frățiorul ei.

- Eu nu mă descurc, spuse din nou Fifi, în timp ce lacrimile începeau să-i curgă din ochișorii mici.

- E ușor să spui „NU POT,,! Spune că de fapt ești leneșă și nu vrei să faci nimic, îi zice frățiorul lui Fifi, întorcându-i spatele.

Plângând, Fifi se îndepărtă tot mai mult de celelalte furnicuțe, supărată că ea nu e în stare să facă treabă bună, așa cum fac surioarele ei.

În timp ce mergea prin poieniță, cu ochii înlăcrimați și cu gândul la faptul că nu este la fel de pricepută în a aduna provizii pentru mușuroi, Fifi nu a observat că în fața ei se așezase pe o floare un fluraș și s-a ciocnit chiar de aripioarele acestuia.

- Iartă-mă, te rog, spuse fluturașul, în timp ce o ajuta pe Fifi să se ridice. Nu te-am observat când m-am așezat pe floare și din greșeală te-am lovit cu aripioarele mele!

- Te iert! Sunt bine, nu m-am accidentat prea tare, răspunse furnica.

- Atunci de ce plângi, furnicuțo?

- Sunt supărată că nu pot duce provizii spre mușuroi așa cum fac surioarele mele! Uite... nici să merg prin poieniță și să fiu atentă la drum nu sunt în stare!

- Ei, oricine poate să mai fie neatent uneori. Și totuși, unde vroiai să mergi?

- Nu știu... aș vrea să-mi găsesc și eu un rost, fiindcă eu nu știu să fac nici un lucru foarte bine! Nu voi ști niciodată să găsesc firimituri și să le car spre căsuța mea, așa cum fac celelalte furnici.

- Eu sunt sigur că vei reuși! Am încredere că ești o furnicuță puternică și descurcăreață! Uite, cât de repede te-ai ridicat după micul nostru accident!

- Tu chiar crezi asta? Nu mi-a mai spus nimeni că are încredere în mine.

- Ai vrea să fim prieteni? întrebă fluturașul. Dacă dorești te voi ajuta eu să adun provizii pentru mușuroi.

- Vrei să fii prietenul meu?! Eu nu prea am prieteni, furnicuțele se feresc de mine fiindcă doar le încurc cu stângăcia mea... M-aș bucura să fim prieteni! Dar cum ai putea să mă ajuți să adun provizii în mușuroi?

- Eu voi zbura deasupra plantelor și voi căuta grăunțe, apoi le vom căra împreună spre căsuța ta! Eu am încredere că vom reuși!

- Nu știu dacă e chiar o idee bună, dar putem încerca, spuse Fifi, puțin neîncrezătoare.

Timp de câteva zile, cei doi prieteni, fluturașul și furnica Fifi, au adunat împreună o grămadă de provizii, iar, pe măsură ce trebuia tot mai mult, furnicuța devenea din ce în ce mai pricepută și mai hărnică. Celelalte furnici au început să o aprecieze pentru priceperea ei și de multe ori, chiar furnicuța Fifi le venea în ajutor când greutatea firimiturilor era prea mare.

- Ai văzut că poți să faci toate lucrurile cu care spuneai că nu poți să te descurci! Sunt foarte mândru de tine, îi zise fluturașul lui Fifi!

- Multumesc mult pentru încrederea pe care mi-ai oferit-o, prietene fluturaș! Nu aș fi reușit fără tine!

De atunci, furnicuța Fifi nu a mai spus niciodată NU POT, înainte să încerce. Iar, de fiecare dată când furnicuțele aveau noi treburi de făcut, ea era prima care se oferea să rezolve sarcinile, fiindcă alături de prietenul ei, fluturașul, a învățat că prin încredere în forțele proprii și hărnicie poate reuși tot ce își propune.

POVESTEA BONDĂRAȘULUI BONDI

prof. Bara Silvia Ioana, prof. Boiț Nicoleta Claudia

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 46

Loc. Oradea, jud. Bihor

Era o dimineață frumoasă și caldă de primăvară. Aerul înmiresmat al florilor, ciripitul păsărelelor și adierea blândă a aerului bucura inimile tuturor vietăților din poienița verde. Albinuțele zburau din floare în floare pentru a aduna polenul cel dulce al florilor de mai, fluturașii colorați se jucau cu iepurașii cei mici și pufoși, pe urechile cărora se așezau câteodată și, apoi, repede, repede își reluau zborul peste câmpiile verzi, zburând când sus, suus, apropiate de nori, când jos, pe deasupra floriilor colorate din câmpie.

În această poieniță, trăia și un bondărel pe nume Bondi. Bondi era foarte prietenos, dar, era și foarte gălăgios atunci când zbura. De aceea multe dintre micuțele insecte care trăiau în poieniță, se fereau din calea lui când îl auzeau că se apropie pentru că se temeau de el, gândindu-se că cine produce un zgomot atât de puternic, trebuie pe fie în aceeași măsură de fioros. Bondi, însă vroia doar să fie prietenul lor.

- Aș vrea să merg undeva unde să nu mă audă nimeni! Aici nimeni nu vrea să se joace cu mine... toată lumea mă evită.

Și porni la drum, supărat și mâhni. Mergând așa, văzu din depărtare un mușuroi de furnici. Zbură repede înspre mușuroi, dar când se apropie de el, furnicuțele fugiră speriate, adăpostindu-se de frică în mușuroi.

Supărat, Bondi porni mai departe, doar-doar va găsi pe cineva care să îl accepte așa cum este el. Nu merse mult și văzu din depărtare zeci de fluturași, jucându-se și zburând veseli printre flori. Bondi încercă să se apropie de ei, însă, speriați de zgomotul bondărașului, fluturașii zburaseră repede și se adăpostiră în cupa unor lalele.

- Off! se gândi Bondi. Pe mine nimeni nu mă acceptă. Toată lumea se ferește de mine.

Zburând mai departe, bondărașul nostru zări un stup de albine, care munceau de zor. Când auziră zumzăitul lui Bondi, toate albinuțele au zburat, adăpostându-se în stup. Doar una a rămas în urmă și se păru că nu îi este frică de Bondi.

Sfios, Bondi o întrebă:

- Tu nu te sperii de mine? Știi, multe alte vietăți se sperie când aud zumzăitul meu.

- Bună să îți fie inima! Eu sunt albinuța Mara și să știi că eu sunt tare curajoasă! răspunse albinuța. Dar cine ești tu? întrebă ea. Și ce vânt te aduce în pragul stupului nostru?

- Ei, bine, albinuță drăguță, numele meu este Bondi. Eu locuiam în poienița verde de la marginea pădurii, dar acolo nici o vietate nu dorea să zboare cu mine, să se joace cu mine sau să cutreiere cu mine prin poieniță. Tuturor le era frică de mine și, când auzeau din depărtare că mă apropii, fugeau care pe unde apuca. Offf, offf!

- Offf, Bondi, îmi pare tare rău să aud că celorlalți le este frică de tine deși tu vrei să fii prietenul lor. Chiar și suratele mele s-au speriat de tine, crezând că au venit din nou vecinii viespi pentru a ne fura mierea pentru care ne trudim de dimineața până seara, târziu, zburând din floare în floare pentru a culege nectarul lor dulce. Dar am o idee! spuse albinuța și dispăru.

Apăru câteva minute mai târziu împreună cu regina albinelor și cu suratele din stup:

- El este? întrebă mirată regina albinelor.

- Da, el este! răspunse furnicuța Mara.

- Dar nu pare atât de fioros, spuse altă albinuță.

- Ei, Bondi, spuse regina, Mara a zis că zumzetul tău este foarte puternic și că toată lumea se teme de tine. Dacă este așa, am vrea să auzim și noi.

Atunci Bondi își deschise aripioarele și își luă zborul. Zumzetul puternic al aripioarelor sale era atât de puternic încât toate celelalte albinuțele fugiră în stup speriate. Atunci Bondi coborî ușor lângă stupi, supărat. Doar Mara și regina albinuțelor rămaseră uimite și mulțumite de ceea ce auziseră.

- Dar nu înțeleg, zise Bondi, voi... nu vă speriați de mine?

Atunci Mara și regina îi spuseră:

- Tu, Bondi ești ceea ce aveam noi nevoie.

- Adică? întrebă Bondi uimit.

- Lasă-mă să îți explic, spuse regina. Mai sus pe crengi, dincolo de pomii de acolo, este cuibul unor viespi foarte gălăgioși, dar și foarte răi. În fiecare săptămână, viespii cei gălăgioși și răi vin și fură miere din stupul nostru iar noi nu avem cum să ne apărăm de ei. Dar cu un prieten ca și tine, cu siguranță viespii nu se vor mai apropia de stupul nostru. Ai vrea să fii prietenul și apărătorul stupului nostru?

- Desigur! răspuse Bondi fericit. Și nu apucă bine să vorbească că din depărtare se și auziră viespii cei răi și gălăgioși.

- Acum, Bondi! strigă regina repede. Este momentul să te ridici deasupra stupului.

De îndată Bondi își luă zborul, bătând din aripioare repede și făcând o gălăgie de fugiră speriați toți viespii când auziră, neștiind încotro s-o apuce.

Văzând această mare faptă a lui Bondi, albinuțele ieșiră toate din stup și începură să îl laude pe Bondi pentru curajul său, mulțumindu-i că le-a scăpat de viespii cei răi și hoți. Bondi și-a dovedit în

acea zi curajul, iar de atunci el a rămas prietenul și apărătorul stupului de albinuțe și nu a mai zburat niciodată singur.

LARI ȘI TEAMA DE INSECTE

prof . Berinde Loredana

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 50 - Structura G.P.P. Nr. 55

Loc. Oradea, jud. Bihor

Lari era o fetiță de grupă mijlocie, iar copiii de grupă mijlocie sunt deja mari și sunt mult mai curajoși decât copilașii de grupă mică. Părinții îi spuneau mereu că este o fetiță curajoasă, iar ea credea acest lucru din tot sufletul.

Ei, dar asta până într-o zi când, pe balconul casei, a zărit o furnicuță grăbită care ducea în spate un mic miez de pâine. Speriată a alergat repede în casă pentru a căuta ceva care ar ajuta-o să rănescă furnica fiindu-i foarte teamă de biata făptură. Zis-și-făcut! Însă, pe când se pregătea să îi arate furnicuței cine e stăpânul casei, Lari auzi o voce subțire și tremurândă:

- Te rog, fie-ți milă și nu mă lovi!
- Cine a vorbit? întrebă mirată Lari, privind în jur.
- Eu, aici jos! Eu am vorbit, răspunse furnica speriată.

Lari își mută privirea spre furnicuța care o privea cu teamă.

- Cum, tu poți vorbi? întrebă ea.
- De obicei nu vorbesc limba oamenilor, dar tu ești o fetiță specială și văd că mă poți înțelege.
- Cum, doar eu te pot auzi și înțelege?
- Se pare că da și asta e foarte bine. Știi de ce?
- De ce?
- Pentru că așa vei putea afla adevărul despre noi, insectele, îi spuse cu voce blândă furnica.

Fetița înlemni pentru o vreme și nu putea decât să asculte ce-i spune furnica.

- Vrei să afli povestea mea?

Lari nu răspunse nimic, cu ochii maaari, fermecată de tot ceea ce i se întâmpla, privea înmărmurită...

- Văd că te temi de furnici, deci spune, vrei?
- Da, răspunse fetița încet, îmi este frică de furnici, însă nu doar de furnici... de insecte, pentru că mă pot mușca sau înțepa dacă sunt în preajma mea.
- Dacă asta crezi despre noi, atunci cu siguranță trebuie să ascuți povestea mea.

Furnica lăsa deoparte miezul de pâine și începu să-i povestească:

- Eram mică și locuiam în mușuroi cu frații și părinții mei, alături de multe alte furnici muncitoare. Eram fericiți. Părinții mei munceau toată ziua, plecau de acasă în căutarea hranei, iar seara se întorceau obosiți, dar încărcăți cu multe bunătăți. Eram o familie fericită... asta până într-o

zi când părinții mei nu s-au mai întors... și furnicuța lăsă capul în jos ca și când ar fi dorit să își ascundă lacrimile.

- Păi, cum așa? întrebă fata. Ce s-a întâmplat cu ei?

- Oamenii! rosti furnica supărată. Se tem de noi, mai ales când suntem multe și în special dacă ne aflăm în apropierea locuințelor lor, așa cum s-a întâmplat și azi, cu tine. Așa s-a întâmplat și în acea zi, părinții mei au plecat să caute hrană împreună cu alte furnici din mușuroi și în timp ce se întorceau spre casă, încărcăți cu bunătăți, un copil, văzându-le trecând pe trotuarul din fața locuinței sale a început să se amuze, făcându-le rău. Le-a pus piedici, ba chiar le-a zdrobit cu piciorul pe unele dintre ele, iar bieteles furnicuțe au ripostat mușcându-l de picior. Toate aste le-au făcut încercând să se apere și să îl oprească din isprava sa. Din păcate micuțele furnici nu au avut nici o șansă în fața neisprăvitului, din contră l-au înfuriat și acesta a început să le calce în picioare după care a alergat în casă țipând că a fost atacat de furnici... Dar eu știu că ele nu voiau decât să fie lăsate să își vadă liniștite de drum pentru a ajunge cu hrana la copilașii lor din mușuroi. Furnica suspină când rosti aceste vorbe.

- Of, îmi pare tare rău! zise Lari.

- Eh! oftă furnica, acum nu mai contează. Acum tot ceea ce-mi doresc este să ajug la mușuroiul meu pentru că acolo mă așteaptă copilașii.

Lari privea spre furnicuță îngândurată.

- Oricum, mulțumesc! rosti furnica. Acum mă grăbesc!

- Pentru ce îmi mulțumești?

- Pentru că mi-ai ascultat povestea. Aș mai putea avea o rugămintă... Îmi poți promite ceva?

- Cred că da! Și Lari zâmbi...

- Îmi promiți că de acum înainte de câte ori vei zări o furnicuță sau orice altă insectă în preajma ta, îți vei aminti povestea pe care ți-am spus-o? Și ține minte: fiecare insectă, oricât de neînsemnată ar părea, are o familie care o așteaptă să se întoarcă acasă!

- Promit! zise Lari. Da! Promit cu toată inima! Și Lari zâmbi larg și încântată.

- Bine, zise micuța făptură când se pregătea să plece. A, și încă ceva! Ține minte că noi, insectele, nu dorim să facem rău nimănui, atacăm doar dacă suntem provocate și dacă ne simțim viața în pericol. Noi ne dorim doar să fim lăsate să ne facem treaba liniștite. Și furnica ridică în spinare miezul de pâine și plecă mai departe.

Lari rămase în urma ei cu zâmbetul pe buze, un zâmbet de mulțumire pentru fapta sa. Era extrem de fericită pentru că nu rănisese biata furnicuță care nu își dorea altceva decât să muncească pentru mușuroiul ei.

- Să știi că am să le spun și prietenilor mei această poveste și altor copii, și părinților mei și... tuturor! De acum înainte voi fi un mesager în protejarea insectelor! strigă fetița bucuroasă,

simțindu-se și mai curajoasă decât era până acum iar ceea ce era cel mai important era faptul că îi dispăruse teama de insecte.

PUF ȘI ÎNCREDEREA

prof. Buboiu Lioara Bianca

C.Ș.E.I Cristal

Loc. Oradea, jud. Bihor

Greierașul Puf făcea parte dintr-o familie de greieri renumiți pentru talentul lor la cântat. Trilurile lor răsunau pline de încredere cât era ziua de mare, încântând auzul tuturor, creând veselie și bună dispoziție. Unii cântau în poiana de flori, alții în luminișul din pădure, în lanul de grâu sau la petrecerile la care erau invitați. Doar glasul lui Puf nu îl cunoștea nimeni. Nu îl auziseră niciodată cântând. Puf era timid, nu avea prieteni și nu cânta niciodată de față cu străini. Chiar dacă avea o voce minunată, frica era cea care îi punea piedici și nu îl lăsa să iasă din carapacea lui.

Într-o zi, broscuța Jack, a venit în mare grabă să anunțe concursul ce urma să aibă loc. Era vorba despre un concurs de canto care se organiza în fiecare an și la care era obligatoriu să participe cel mai mic membru din fiecare familie care locuia în poieniță.

Auzind acestea Puf se îngrozi. Deși își dorea cu toată ființa lui să participe și să câștige acel concurs, prin mintea lui treceau o mulțime de întrebări: Cum va face asta? Cum va cânta în fața unor străini? Dacă aceștia vor râde de el? Dacă uită textul cântecului? Dacă vocea lui nu va plăcea celorlalți? Dacă nu va putea să scoată nici măcar un sunet?

Deși exersa în fiecare zi cu mama sa cântecul, pe măsură ce se apropia ziua concursului, Puf era tot mai îngrozit. Avea sentimentul că totul merge prost și avea convingerea că nu va putea participa la acest concurs deoarece îi era foarte teamă.

Cu o seară înainte de marele eveniment, unchiul Tom și familia sa, au venit în vizită pentru a-i ura mult succes lui Puf. Observând teama greierașului, unchiul Tom începu să spună o povestioară despre frică și cum poate fi ea învinsă. Toți au ascultat cu mare atenție. Puf era numai ochi și urechi. La un moment dat, unchiul Tom a întrebat:

- Ce trebuie să facem atunci când ne dorim ceva?
- Să spunem părinților, ei ne ajută, spuse fratele ce mare al lui Puf.
- Ba să cerem bunicilor, ei cu siguranță fac tot posibilul să obținem ce dorim, spuse verișoara

Pufa.

Niciunul nu a înțeles cu adevărat povestioara unchiului Tom. Dintr-un colt se auzi timid vocea lui Puf:

- Trebuie să încercăm.
- Exact! spuse unchiul Tom. Pentru a putea obține ceva, prima condiție este să încercăm.

- Dacă nu încercăm nu avem nicio șansă de reușită. Chiar dacă ne este teamă, chiar dacă unii par a fi mai buni decât noi, chiar dacă totul pare extrem de greu, important este să încercăm, deoarece este mai bine să ne pare rău că nu a fost să fie, decât să ne pară rău că nu am încercat. Dacă nu încercăm cu siguranță vom regreta, deoarece nu vom ști niciodată dacă am fi reușit. Ascultându-l pe unchiul Tom, Puf parcă prindea puțin curaj.

Cât a fost noaptea de lungă, cuvintele unchiului Tom s-au perindat prin mintea greierașului.

- Voi reuși să cânt? Voi fi la fel de bun ca frații mei? Mă va aplauda lumea? Mă voi face de rușine?

Totul părea extrem de greu, frica era atât de mare, încât Puf, fu gata să renunțe. Dintr-o dată, prin fața ochilor, îi trecu o imagine cu el pe scenă cântând cu încredere în fața tuturor. Pe fețele celor prezenți se citea încântarea, admirația, bucuria de a auzi un glas atât de melodios. Atunci a înțeles că pentru a putea face acest lucru are nevoie de încredere, încredere în forțele proprii și bineînțeles ceea ce unchiul Tom îi sugerase: obligatoriu trebuie să încerce.

A doua zi, dis de dimineață, Puf se trezi cu zâmbetul pe buze, se îmbracă în elegantul costum negru cu cămașă albă, pe care mama l-a pregătit pentru acest eveniment special și împreună cu familia sa, au pornit spre locul unde se ținea concursul mult așteptat. Mama lui Puf avea mari emoții. Știa cât de timid este fiul ei și îi era teamă că acesta nu va reuși să scoată nici măcar un sunet.

Broscuța Jack anunță începerea concursului și ordinea intrării concurenților. Puf era al optulea pe listă din cei zece participanți. Fiecare se străduia să cânte cât mai bine. Emoțiile creșteau. Veni și rândul lui Puf. Unchiul Tom, care era lângă el, îi șopti la ureche:

- Nu uita: pentru a obține ceva, prima condiție este să încerci!

Puf dădu aprobator din cap, și, spre surprinderea tuturor, păși încrezător pe scenă. Toate privirile erau îndreptate spre el. Publicul aștepta cu nerăbdare. Puf își dresе glasul și începu să cânte. Glasul său melodios a cuprins întreaga poieniță. Se simțea stăpânul lumii. Privi în jur și observă cu bucurie privirile admirative și pline de încântare ale celor prezenți. Prinse și mai mult curaj. Vocea lui răsună cristalin, trezind la viață întreg universul. Publicul se ridică în picioare și începu să aplaude cu putere.

- Am reușit! Își spuse Puf în sinea lui. Mi-am învins frica.

Veni și momentul mult așteptat, acela de a afla câștigătorul concursului. Broscuța Jack anunță cu mare entuziasm:

- Câștigătorul concursului este... Puf!

Toți s-au bucurat și l-au felicitat pe micul greieraș. Puf era extrem de fericit, și de atunci, indiferent de situație sau cât de greu pare un lucru, el știe că poate reuși. Trebuie doar să încerce și

să aibă încredere în forțele proprii deoarece, după cum spunea unchiul Tom „Mai bine să îți pară rău că nu a fost să fie, decât să îți pară rău că nu ai încercat”.

RÂNDUNICA ARIPĂ ROȘIE

prof. Caba Sanda Maria, prof. Cheregi Ana Maria

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 45

Loc. Oradea, jud. Bihor

S-a trezit într-o dimineață de primăvară veselă, dornică să-și deschidă aripioarele, să zboare și să dea ochi cu lumea.

A zburat spre poienița înverzită, unde erau celelalte surate, dornică să le cunoască.

- Repede, repede, trebuie să ajung acolo! Vai, ce frumos e afară! Ce vesel zâmbeste soarele! Să zbor puțin spre el, să îl salut și să îi fac cu mâna, își spuse Rândunica Aripă Roșie în gând.

Și zbrrrrr, miscând din aripioare, îi zâmbi soarelui. Fericită, zbură mai departe, se opri o clipă să se odihnească pe creanga unui copac. După aceea, zbură mai repede, din ce în ce mai repede, cu inima ticăind de emoție, spre locul unde erau adunate celelalte păsări.

Veselă își mișcă aripioarele, salutând: „Bună dimineața, dragile mele surate!” Surpriză!... Nimeni nu îi răspunde. Mai încercă o dată. Și încă o dată. Nimeni nu vroia să îi răspundă?! Atunci, se uită spre aripioarele sale și își dădu seama că asta era problema, era diferită față de celelalte surate.

- Ce frumoase pene au aceste păsări! spuse cu uimire rândunica. Își întoarse privirea spre penele și aripioarele sale. Aripa ei era diferită, era roșie. În minte îi veni un gând:

- Nu mă salută, nu vor să fie prietenele mele pentru că am aripa roșie! Vai, nu sunt la fel de frumoasă ca și ele! Cât de frumoase sunt ele! Doamne, eu de ce nu sunt la fel ca și ele?

Toate păsările plecară fără măcar să-i spună bun venit, fără să o invite la joaca lor. Rândunica Aripă Roșie a rămas tristă o vreme, până când, ca prin minune, în minte îi răsări un gând:

- Trebuie să plec de aici! Undeva voi găsi păsări care vor dori să fie prietene cu mine! Zbură mai departe prin poieniță, unde văzu o mulțime de păsări. Le privi din depărtare și cu emoție își spuse: „Eu sunt doar o rândunică cu aripa roșie diferită de celelalte. Dacă nici aceste surate nu mă vor lua în seamă, ce voi face?,,

Deodată zări câteva păsări care îi semănau foarte bine, erau rândunele.

- Uite, o rândunică, ca și mine! Și încă una ca și mine! Ce frumos se joacă unele cu altele!

Rândunica noastră îndrăzni cu sfială să intre și ea în jocul lor. Toți o salutară voioși. Chiar dacă printre rândunele erau și alte păsări, toate acestea au primit-o cu multă bucurie pe Rândunica

Aripă Roșie în grupul lor. Acum, Rândunica Aripă Roșie a înțeles cât e de important e să ne caute prieteni adevărați și că, deși suntem diferiți, ne putem juca frumos împreună.

Nu întotdeauna ne găsim prieteni ușor. E nevoie să îi căutăm și să nu ne dăm bătăuți!

ȘORICELUL ȘI BURTICA SUPĂRATĂ

prof. Carțiș Corina
Școala Gimnazială „Iosif Vulcan”,
Loc. Holod, jud. Bihor

A fost odată ca niciodată o familie de șoricei: mama, tata și puiul de șoricel. Erau o familie fericită. Șoricelul mergea la grădinița șoriceilor, iar părinții mergeau la serviciu.

Șoricelului îi plăcea tare mult la grădiniță deoarece avea o mulțime de prieteni și învăța foarte multe lucruri noi. Pentru că mergea la grădiniță, șoricelul a reușit să învețe câteva lucruri noi: a învățat să meargă singur la baie, să se spele pe mâini și pe dinți, a învățat să mănânce singur și chiar reușește să se îmbrace singur. Părinții lui erau tare mândri de el și de aceea pentru fiecare din lucrurile pe care le făcea bine era recompensat cu bomboane.

Șoricelul nostru se străduia în fiecare zi să facă lucrurile cât mai bine pentru a primi bomboane.

După un timp a început să se simtă rău deoarece în fiecare zi mânca bomboane. Burtica îl dureau foarte tare. Șoricelul o roagă pe burtică să se liniștescă, dar burtica îi răspunde:

- Nu îmi fac bine, deloc, bomboanele. Nu este normal să ceri bomboane și cadouri pentru fiecare lucru pe care îl faci. Părinții tăi merg la serviciu, dar ei nu cer recompense în fiecare zi, merg pentru a-ți oferi un trai mai bun. Și alții fac lucruri bune, dar nu cer să fie recompensați zilnic.

Șoricelul își dă seama cât rău îi făcea burticii sale, astfel, de a doua zi nu a mai cerut bomboanele, s-a mulțumit cu recompense verbale.

Este cel mai mare cadou pe care îl putea primi.

FROGHI

prof. Cionca Loredana, prof. Copil Ioana

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 30

Loc. Oradea, jud. Bihor

Era o zi de iarnă când broscuța Froghi sta în fotoliu, la gura sobei, cu gândul la joacă și prieteni. Și-a petrecut mult timp în casă, doar uitându-se la TV și telefon. Proviziile sănătoase se cam terminaseră și Froghi mânca rar și nesănătos: prăjituri, cipsuri și ciocolată. Deoarece s-a consumat și lămâia, el își potolea setea cu câte un suculeț îndulcit bine. Se mișca greoi, respira greu, nu avea chef de nimic. Se plimba câteva minute prin casă și iar zdup cu trupul în fotoliu. Făcea și gimnastică - 3 genoflexiuni și 4 sărituri ca mingea zilnic, dar nu înțelegea de ce se apleca cu greu, de ce obosea repede și de ce a luat în greutate.

Într-o dimineața un ciocănit la ușă l-a facut să tresară și zbrrr din pat să vadă cine e! Un coș de nuiele plin cu verdețuri și un bilețel:

“Te rog să guști din primele roade ale grădiniței mele. Poftă bună, prietene!”

Semnat: *Rilă Iepurilă*

Lui Froghi parcă i-ar fi plăcut altceva.... decide totuși să le mănânce alături de celelalte alimente preferate.

Zi după zi, morcov după ceapă și salată după castravete, ridiche după roșie și spanac după urzici, Froghi prindea putere și pofta de viață îi revine. Parcă zburdă prin jurul casei sale și decide să iasă în căutarea unor parteneri de distracție. Rămâne surprins când observă că toți prietenii săi sunt pe terenul de joacă: Rilă Iepurilă pedalează de zor la bicicleta cea nouă primită de la vărul său, Castoraș cu rolele dă ture dintr-un capăt în altul, Ursache joacă fotbal cu colegii de clasă. Froghi însă a obosit doar că s-a îndepărtat de casă.

- Uf! Ce tare am obosit! Am nevoie de o pauză!

- Froghi, trage-ți sufletul două minute și intră în echipa mea, spuse Ursache. E nevoie de forțe proaspete!

Froghi nu înțelegea de unde au prietenii săi atât de multă energie. După pauza luată, Froghi intră pe terenul de fotbal, dar nu bine face două ture de teren că și cade răpus de oboselă la pământ.

- Froghi, ce se întâmplă cu tine? Pari epuizat!

- Se pare că, spuse Froghi trăgând cu putere aer în piept, nu mai pot! Iarna asta lungă mi-a consumat toate puterile!

- Iarna lungă? Uită-te la mine, sprinten și voinic, zise iepurele mândru.

- Care e secretul tău, Rilă? întreabă Ursache.
- Nu există zi fără sport! Hrana sănătoasă nu lipsește de pe masa noastră.

Auzind ce vorbeau prietenii săi, Froghi se uită mai bine pe lângă el.... burta îi era rotundă, își simțea picioarele grele și brațele nu-l ascultau. Trebuie să schimb ceva, altfel nu voi mai putea să mă joc împreună cu prietenii mei. I-a întrebat:

- Ce trebuie să fac ca să fiu mai ușor, să mă simt mai liber?
- Foarte simplu este! zise Ursache.
- Cum adică simplu?
- În fiecare zi îți începi programul cu înviorarea de dimineață, apoi consumi multă apă, fructe, legume, proteine, carbohidrați. Trebuie să găsești un echilibru în tot ceea ce faci: alimentație, mișcare, odihnă.

- Nu știu dacă voi reuși...
- Vei reuși dacă îți dorești cu adevărat!

Froghi s-a dus acasă și s-a hotărât!

Fiecare zi a lui Froghi începea cu sport, apă și cu farfuria sănătoasă. După câteva zile burta începea să se micșoreze și el era plin de energie. Era vesel și plin de viață; atât de activ încât se oferi că îi ajută pe vecinii săi la curățenia de primăvară. După câteva săptămâni de efort susținut, Froghi dă fuga la locul de joacă:

- Se întoarce în forță al vostru Froghi - activul! Haideți la joacă, prieteni!

Rilă și Ursache rămaseră surprinși de tonusul pe care îl manifesta Froghi și răspunseră deodată:

- Venim cu drag!

În Valea Tăcerii răsunau din nou glasurile fericite ale prietenilor!

Bibliografie:

Bourgeois, Paulette - *Franklin și prietenii săi*, editura Katartis, 2019

CĂLĂTORIE CU TRENUL

prof. Crăciun Anița Lina

Școala Gimnazială Nr.1

Loc. Tărian, jud. Bihor

Se apropie 1 iunie, ziua copilului. Copiii cu doamna educatoare își fac planuri pentru a petrece o zi minunată.

- Să mergem în excursie! propun copiii în cor.
- Dar oare unde? întreabă doamna educatoare.

Copiii stau pe gânduri...

- Ce ați spune despre Grădina Zoologică de la Cluj?
- Da!!! Răspund copiii în cor.
- Cu ce mijloc de transport să mergem?
- Cu autobuzul, spune Răzvan.
- Cu trenul, afirmă Ema.
- Cu trenul , decid copiii.
- Tatăl meu conduce trenul. Este mecanic de locomotivă, spune David.

A venit ziua mult dorită, ziua excursiei. Cu rucsacurile în spate, copiii vin veseli, însoțiți de părinții lor pe peronul gării.

- Trebuie să ne cumpărăm bilete, anunță doamna educatoare. Vom merge la casa de bilete și fiecare își va cumpăra un bilet până la Cluj.
- Ce frumos este în gară! Spune Andrei. Niciodată nu am călătorit cu trenul.
- Nici eu, spune Mihai.
- Nici eu, spune Maria.

Și mai mulți copii afirmă că aceasta este prima lor călătorie cu trenul.

Tatăl lui David, care este mecanic de locomotivă îi însoțește și le dă unele explicații:

- Dacă nu ați mai călătorit cu trenul, e bine să știți că trenul este format din mai multe vagoane care sunt trase de locomotivă.

În tren trebuie să ne comportăm civilizată, pentru a nu-i deranja pe ceilalți călători și nu avem voie să ne aplecăm peste geam. Copiii urcă în tren și își caută locuri pe băncuțele frumoase.

Pe fiecare bilet, stă scris, locul pe care trebuie să-l ocupe fiecare călător. Doamna educatoare îi ajută pe copii să-și găsească locul potrivit.

- Ce frumos este în tren, exclamă copiii bucuroși!

Trenul scoate un vuiet lung: Uuuuuuu! Apoi pornește din gară. La scurt timp apare controlorul de bilete. ..Biletele la control!., Spune autoritar domnul cu uniformă. Toți cei din vagoane întind biletele spre domnul controlor. El le verifică și îi sfătuiește pe toți:

- Biletul de călătorie, trebuie să-l păstrați, până la sfârșitul călătoriei.

Lângă geam, Miruna stă speriată, gata să izbucnească în plâns. Doamna educatoare o observă și o întreabă:

- Ce se întâmplă Miruna?
- Aș avea nevoie la toaletă, spune Miruna rușinată.
- Nu-i nimic, nu trebuie să fii supărată. În tren există toaletă. Doar că trebuie să fii însoțită de mine până în fața ușii.

În fiecare gară, trenul se oprește și ia alți călători. Oamenii urcă repede și trenul pornește mai departe. Pe drum, copiii văd o mulțime de locuri frumoase: sate, orașe, păduri, câmpii, văi și multe alte peisaje frumoase.

Domnul controlor îi atenționează pe copii:

- Urmează un tunel! Să nu vă fie frică...

La trecerea prin tunel, copiii scot strigăte de bucurie: U-ra! U-ra! U-ra! O experiență nouă și plăcută.

- Am ajuns în orașul Cluj, spune doamna educatoare. La următoarea stație vom coborî din tren! Trebuie să ne pregătim din timp! Fiecare își ia în spate rucsacul și lucrurile personale, se îndreaptă spre ușă și așteaptă să oprească trenul.

- Bravo copii! V-ați comportat foarte civilizată și nu v-ați pus în pericol, spune domnul controlor. Vă mai așteptăm să călătoriți cu trenul!

Bucuroși, copiii se îndreaptă spre Grădina Zoologică. Sunt nerăbdători să se bucure de alte experiențe noi.

URECHEL CEL VOINICEL

prof. Dura Anca Teodora

C.Ș.E.I. Cristal

Loc. Oradea, jud. Bihor

Era o dimineață frumoasă de primăvară. În pădurea de lângă oraș, Urechel deschise ochii. Era ora 7. O oră numai bună de trezit, mai ales atunci când te așteaptă grădinița. Așa-i ce frumos e la grădiniță? Multe jucării pentru copii, doamnele educatoare care așteaptă cu zâmbetul pe buze, colegii gălăgioși care abia au așteptat să se întâlnească unul cu celălalt, dar stai... acolo e și Aricel. Și brusc Urechel simte că îl doare burtica și parcă nu mai e așa dornic să se dea jos din pat. Deodată se auzi vocea mamei:

- Urechel trezește-te! Întârziem la grădiniță.
- Dar mama, azi nu prea am chef să merg.
- Urechel, ce s-a întâmplat?
- Nimic, doar că nu mă simt prea bine azi.
- Te doare ceva?
- Da, mă doare puțin burtica.
- Atunci, facem așa: o sun pe doamna educatoare, îi spun că azi nu vei fi prezent la grădiniță și mergem la doamna ciocănită, doctorul pădurii să te consulte.

Și iată-i pe cei doi, mamă și fiu, așteptând să intre la doamna doctor, Ciocănită. Când le veni rândul, mama iepure îi explică doctorului pădurii ce s-a întâmplat și începu consultația. Dar ce să vezi, totul părea în regulă.

Pe drumul înspre casă, mama chiar începu să-l certe pe Urechel că a mințit-o și a fost doar un moft al puiului. Urechel se simți tare rușinat, dar el știa foarte bine ce a simțit; nu mințise deloc.

A doua zi, o dimineață frumoasă de primăvară, păsările cântă, soarele deja începe să-și trimită primele raze, totul este verde, Urechel deschide ochii, și din nou aceeași durere îi fulgeră burtica; ba chiar îi este și greață acum. Dar ce să facă micuțul nostru, se ridică din pat și începe să se pregătească de grădiniță: merge până la baie, spală bine ochisorii și boticul, își aranjează frumos pijamaua pe scăunel, își ia hăinuțele de grădiniță și e gata pregătit. Mama îi oferă micul dejun dar Urechel refuză, spunând că va mânca la grădiniță, deși el nu se simțea prea bine, acesta era motivul refuzului. Merg cei doi pe cărarea din pădure, se întâlnesc și cu alte animale ale pădurii care își duceau puii la grădiniță, vulpea, ursul, lupul, veverița.

Ajunși în fața grădiniței, Urechel își schimbă încălțăminte, își pune geaca în dulap iar mama îl sărută pe frunte și se îndreaptă spre ieșire. După ce se îndepărtează și nu se mai vede de un colț, mama aude o voce răstită:

- Urechel, parola!

- Amm...

- Dacă nu știi parola, nu te pot lăsa să intri în grupă, decât dacă îmi dai jucăria ta preferată din dulap. Ha, ha, ha – se aude vocea răstită, râzând.

Mama lui Urechel se furișează să vadă cine s-a luat de puiul ei și rămâne mirată, văzându-l pe Aricel, pe care îl cunoștea ca fiind un pui cuminte.

Ajunsă acasă, s-a tot gândit cum să poată să îl ajute pe puiul ei, pe Urechel. Era clar că situația nu putea continua așa.

Seara, a fost lungă. A fost o discuție obositoare în familie, când părinții lui Urechel au aflat că situația dura de ceva vreme. Așa că mama și tatăl lui Urechel au găsit o soluție salvatoare: siropul de afine. Știți cu toții că siropul de afine este plin de fier, fierul este tare și dur, prin urmare, cine bea sirop de afine devine puternic și curajos.

A doua zi dimineață, Urechel a mâncat micul dejun acasă și a luat apoi o porție sănătoasă de sirop de afine. La grădiniță, mama îl lasă pe Urechel să își schimbe încălțăminte, să își pună geaca în dulap și se îndepărtează. Între timp, Aricel era și el prin preajmă și când să intre cei doi pui în grupă, se aude din nou:

- Urechel, parola!

- Ei bine, Aricel, am să-ți spun care este parola de azi: mulțumesc, te rog frumos și iartă-mă! Acestea sunt parolele unui pui curajos și puternic. Iar dacă nu ești sigur de asta, te invit în clasă să o întrebăm pe doamna educatoare dacă este de acord cu mine sau nu.

Aricel a fost luat prin surprindere de hotărârea lui Urechel și l-a lăsat pe acesta să intre în grupă fără a mai zice nimic. În grupă, doamna educatoare vede doi pui care se joacă și este foarte încântată când Urechel îl roagă pe Aricel să îi dea și lui cuburi roșii, îi mulțumește iar Aricel răspunde timid "Cu plăcere".

Și au trecut mai multe dimineți frumoase de primăvară în pădurea cea verde, când într-o dimineață, la micul dejun, Urechel îi spune foarte mândru mamei sale:

- De azi, nu cred că mai am nevoie de siropul de afine. Am devenit suficient de puternic și curajos, să stau în fața oricui și să nu mai îmi fie teamă. Iar Aricel îmi este de acum prieten și am decis să îi învățăm pe toți colegii să folosească parolele în grupă: *Mulțumesc, Te rog, Iartă-mă.*

MATEI CEL FRICOS DE ÎNTUNERIC

prof. Făşie Mirela
Şcoala Gimnazială „Iosif Vulcan”,
Loc. Holod, jud. Bihor

Matei, un băieţel de 8 anişori era foarte jucăuş pe timpul zilei, dar când se făcea seară şi trebuia să se pună la somn îi era foarte frică de întuneric, el spunea că vin monştii. Nu se punea în pat până când mama lui nu se așeza lângă el să o cuprindă în braţe. Spunea că după ce lumina se stinge apar monştrii şi poate o să-l prindă.

Mama lui nu ştia ce se poate întâmpla cu el de îi este așa de frică de întuneric, așa că se gândi, ca într-o zi de sâmbătă, când el nu era la şcoală să îl urmărească o zi întreagă să vadă ce face, cum se joacă. Așa că, dis de dimineaţă mama începu să-i urmărească jocurile. Matei, după ce luase micul dejun, o rugă pe mama să-l lase la joacă pe strada lor împreună cu prietenii lui.

Ajuns în stradă, prietenii băiatului au fugit înspre el strigând :

- Vin monştrii! Vin monştrii!

Matei intră în jocul lor şi spuse:

- Vă prind acum! Haideţi la mine!

Mama, stând la colţul casei privi mirată şi se gândi... asta-i frica lui de întuneric! Şi plecă mai liniştită spre casă.

Se făcu seară, Matei se pregătea să meargă la culcare şi o rugă pe mama şi de data aceasta să meargă să doarmă cu el. Mama, grijulie cum era se duse lângă băiat şi începură a povesti cum şi-au petrecut ziua de azi. Mama spuse ce a făcut ea întreaga zi iar apoi Matei povesti cum se jucase el cu prietenii lui. Ajunse şi la monştri, s-au jucat de-a monştrii:

- Hopa.... zice mama. De-a monştrii? Intrebă ea .
- Da, spuse Matei.
- Şi cum vă jucaţi de-a monştrii? Cine sunt ei? Cum arată?
- Sunt nişte creaturi cu multe capete, spuse el .
- Vai de mine!... completă mama.
- Şi tu crezi că există asa ceva?
- Da, există! De câte ori închid eu ochii, vin monştrii să mă prindă!
- A, asta era! zice mama. De asta nu vrei tu să dormi tu singur?
- Da, mamă, te rog să rămâi cu mine şi în seara asta!

Atunci mama îi spuse băiatului:

- Rămân, sigur că rămân, dar trebuie să știi ceva, monștrii nu există, sunt doar în imaginația voastră, voi vă jucați de-a monștrii pe timpul zilei, seara când te pui la somn îți imaginezi că monștrii vin la tine. Asta nu este adevărat, nu există monștri. Să știi că îngerașul tău păzitor tot timpul este alături de tine și te veghează atât ziua, cât și noaptea. Deci, tu nu ești singur niciodată, îngerașul este mereu cu tine.

Băiatul ascultă ceea ce îi spuse mama și se gândi că așa este, că nu există monștri și că îngerașul îl protejează. În noaptea aceasta, mama i-a rămas alături.

Se făcu dimineață. Matei s-a trezit și bucuros fugi repede la mama și îi spuse că a auzit o voce care i-a șoptit așa:

- „Matei, să știi că eu sunt îngerașul tău, tot timpul sunt alături de tine, să nu-ți fie frică de întuneric!,,

Mama, cu glasul ei dulce îl luă în brațe și îi spuse:

- Ți-am spus eu! Am avut dreptate, nu?

Băiatului din acel moment îi dispăru frica de întuneric. Când se făcu seară și toată lumea se pregătea să meargă la culcare, Matei îi spuse mamei că o să doarmă singur și că îngerașul lui o să-i fie alături. Matei adormi liniștit, știind că îngerașul o să fie lângă el.

De atunci el dormi singur și îi dispăru frica de întuneric.

OMIDA NERĂBDĂTOARE

prof. Feher Larisa-Alexandra

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 56

Loc. Oradea, jud. Bihor

A fost odată pe o pajiște întinsă, cu multe flori colorate de primăvară, mai multe omiduțe.

- Hey! Ce faceți voi, prieteni, acolo?
- Noi ne pregătim să ne transformăm în fluturi!
- În fluturi?
- Da! După o perioadă de două săptămâni, ne vom transforma, în niște fluturi frumoși, colorați.
- Așteaptă! Tu îmi spui, că aș putea să devin un fluture?
- Da!
- Cu aripi?
- Da!
- Cu adevărat?
- Da!

- Așteptați-mă! Și eu vreau să mă transform într-un fluture! Dar cât durează să mă transform într-un fluture? Doresc să devin și eu un fluture..! Am devenit deja un fluture? Gata, gata! Sunt un fluture!

- Omiduță, trebuie să fii răbdătoare!
- Răbdătoare, răbdătoare! Corect, corect. Sunt o omiduță răbdătoare!
- Am o întrebare: Tu cum te simți? Cum îți este ziua? Te-ai transformat într-un fluture? Ești un fluture?

- Uh! Nu.. Fii răbdător!
- Fă liniște ! Noi încercăm să ne metamorfozăm!
- Me-ta ce ?
- Metamorfozăm !
- Cât durează?
- Două săptămâni !
- Două săptămâni? Ce fac eu în două săptămâni? Hm.. poate îmi voi comanda o pizza. Adresa mea, crisalida! Voi suna un prieten... Alo, alo! Sau poate voi picta un tablou cu voi, copilași! Voi ce spuneți copii? Mai durează mult?

Durează o veșnicie! Asta e! Mă simt metamorfozat suficient! Uh, cred că pot să fac asta! Ok! Pot să fac asta! Nu, nu pot fi răbdător! Ba poți, ba nu poți! Poți! Nu poți! Poți să fii răbdător!

Inspiră, expiră...uite , e ziua a 5-a deja. Pot să o fac! Fii răbdător! Fii răbdător! Sunt răbdător! Iar, Omiduța noastră, a așteptat, a așteptat până când, în cele din urmă s-a transformat într-un fluture superb, cu aripile viu colorate.

- De acum, promit că voi fi un fluture răbdător!

CU PUȚINĂ IUBIRE, ORICE DUȘMĂNIE DEVINE PRIETENIE

prof. Filip Larisa, prof. Furtos Dana

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 50 - Structura G.P.P. Nr. 55

Loc. Oradea, jud. Bihor

Ursul și Vulpea erau încă certați din cauza pățaniei dureroase în care Ursul rămase fără coadă. Și totuși, într-o zi, în care se simțea stingher și singuratic, Ursul o invită pe Vulpe să se plimbe împreună cu bicicletele pe potecuța din pădurea lor. Vulpea fericită de propunere, nici că stătu prea mult pe gânduri și acceptă.

După vreo două ore de plimbare, celor doi li se făcu foame. Ursul propuse să ia masa împreună la restaurantul din mijlocul pădurii. Din nou Vulpea a accept imediat. Amândoi comandă pește fript cu mămăligă și mujdei. Efectiv se lingeau pe degete de bun ce era peștele cel fript.

Dar iată că deodată Ursul abia mai putând respire, dă semen vizibile de înec. O țeapă lungă și ascuțită i se înfipse în gât și nicidecum nu mai voia să iasă. Vulpea se ridică de pe scaun, îl lovi peste spate, îi întinse un pahar cu apă, dar nimic nu îi fu de ajutor. În disperare de cauză, Vulpea își scoase imediat telefonul și sună la 112, căci Ursul abia mai respire deja.

Ambulanța sosi! Doi medici pricepuți îl ajutară repede pe Urs, îi scoaseră cu grijă țeapa cea mare din gât, iar Ursul fericit și eliberat se ridică. Acum era tare mulțumit și recunoscător.

După plecarea medicilor își dădu seama că fără ajutorul Vulpii el ar fi putut muri. Și o iertă deplin pentru incidentul cel vechi, cu coada, o îmbrățișă și îi propuse să rămână cei mai buni prieteni până la adânci bătrâneți.

Astfel cu un pic de bunăvoință orice veche dușmănie se poate transforma într-o bună prietenie.

EVA, ANDRU ȘI MIHAI

prof. Flore Adina Alexandra

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 46

Loc. Oradea, jud. Bihor

Noaptea trecută Mihai nu s-a odihnit foarte bine. În aceasta dimineață cască des deoarece este foarte obosit.

Eva și Andru îl cheamă pe Mihai să meargă cu ei să termine de construit casa lor din poieniță. Ei construiesc această casă pentru a avea un loc unde să își desfășoare micile invenții, să se joace. Tot ce mai trebuie să facă este să construiască ușa.

- Pot construi eu ușa? propune Eva.

- Nu, o voi construi eu, se răstește Mihai încruntat. O voi construi singur, spuse acesta.

Eva și Andru îl privesc dezamăgiți, deoarece își doresc să îl ajute, însă nu spun nimic.

Mihai încearcă să construiască ușa folosind ramuri și legându-le cu tulpini de iederă, dar nu este prea ușor singur. De fiecare dată când încearcă acestea se desprind și cad. Micuțul Mihai devine tot mai nervos și își încheștează pumnii. Văzând că nu reușește singur să construiască ușa, prietenii lui Eva și Andru se oferă din nou să îl ajute.

- Nu, mă voi descurca singur! le spuse băiatul plin de furie.

Prietenii lui nu se simt de folos așa că decid să meargă la scăldat în râu. Mihai încearcă din nou și din nou, dar împletiturile se desfac de fiecare dată. Când acestea cad încă o dată, Mihai strigă cu toată puterea:

- Este mult prea greu!

Micuțul Mihai începe să dea cu picioarele în pământ și își pierde complet răbdarea. Încet, încet Mihai inspiră adânc și expira ușor până când se liniștește așa cum și-a amintit că i-a spus să facă educatoarea lui când este furios. Privește ramurile de iederă care stau pe pământ neclintite și înțelege în cele din urmă că nu va reuși să construiască ușa singur și are nevoie de ajutor. Mihai cere ajutorul prietenilor lui. Acesta i se alătură prietenilor de pe malul râului și le cere scuze. Eva și Andru îl iartă, se adună în jurul lui și îi oferă lui Mihai o îmbrățișare.

- Hai, vino să terminăm ușa împreună! îi spuse Eva.

- Yupiii! strigă Mihai bucuros. Este mult mai ușor să muncim împreună.

- Căsuța noastră o să fie gata imediat! strigă Andru.

Muncind împreună, cei 3 prieteni au reușit să termine de construit casa lor pentru joacă și micile invenții. Mihai a învățat că nu îi este nimănui de folos să fie furios. Este mult mai bine să ceri și să

accepti ajutorul celor din jur atunci când ai nevoie. Iar dacă se întâmpla să fii furios inspiri adânc și expiri ușor până te liniștești.

De atunci cei 3 prieteni merg în fiecare zi la casa din poeniță, se ajută unul pe celălalt, se joacă împreună și se ocupă de micile lor invenții.

Morala:

„Prietenul la nevoie se cunoaște”. Când avem nevoie de ajutor trebuie să îl cerem. Atunci când suntem furioși inspirăm adânc și expiram ușor până ne liniștim.

PUIUL DE CERB ȘI ANOTIMPURILE

prof. Fodor Adina Claudia

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 53

Loc. Oradea, jud. Bihor

Într-o zi de primăvară minunată, în mijlocul unei păduri s-a născut un pui de cerb. Era foarte norocos puiul, pentru că se născuse exact când toate florile înfloreau, iar vremea era tot mai caldă și mai frumoasă. Cu fiecare zi care trecea, odată cu micul cerb creștea totul în jur: și copacii și iarba, și florile.

Mai târziu, când puiul de cerb a crescut mai mare, mai puternic, primăvara s-a transformat într-o vară caldă și plăcută. Apoi a venit toamna. Odată cu ea, frunzele din copaci s-au colorat frumos, iar după aceea una după alta au căzut, lăsând crengile complet goale. Mai târziu toamna s-a transformat în iarnă, cerul s-a făcut cenușiu și din nori a început să ningă. Puiul de cerb se uita la zăpadă și tremura de frig. El se născuse când era atât de cald și de bine. Nimeni nu-i explicase de ce copacii își schimbă culoarea din verde în maro și de ce căldura se transformă în frig.

Micul cerb se gândea: “Cred că eu am făcut ceva rău și din această cauză vremea s-a schimbat atât de mult”. Așa se gândea și era tare, tare trist. Din păcate ninsoarea continua să cadă, iar aerul era tot mai rece. Puiul de cerb era tot mai supărat. Continua să creadă că el era vinovat pentru că primăvara dispăruse și pentru că venise iarna. Îi era foarte teamă, că într-o zi el însuși ar putea fi transformat în ceva rece și pustiu, la fel cum iarna transformase pădurea.

Așa că stătea ascuns sub un copac cât era ziua de lungă, crezând că dacă va rămâne acolo nemișcat, va putea face din nou vremea să devină la fel de bună și frumoasă ca înainte. În timp ce zăcea acolo zgribulit, simțindu-se foarte singur, iată că s-a apropiat de el un șoricel bătrân și înțelept. L-a privit pe puiul de cerb, l-a tot privit și văzând că nu se mișcă de acolo i-a spus: “Vai Cerbulețule, ce tare tremuri! Și arăți așa de supărat!”

Puiul de cerb i-a răspuns: “Șșșt! Taci, nu face zgomot! Uite, din cauza mea vremea s-a răcit. A venit frigul. Eu cred că dacă o să stau aici nemișcat pot transforma la loc vremea ca să fie iarăși frumoasă. Sunt foarte trist că am fost așa de rău.”

Un timp, șoricelul cel înțelept s-a uitat la el în tăcere, minunându-se cum o fi ajuns oare cerbulețul să se creadă vinovat de schimbarea anotimpurilor. I se părea foarte important

șoricelului să-1 ajute pe micul cerb, să înțeleagă cum stau lucrurile în această lume în care trăim, așa că i-a spus:

“Nu ești tu de vină că se schimbă vremea! Acesta este un lucru foarte firesc. Așa este viața! În fiecare an, după primăvară urmează vara. Atât primăvara, vara, toamna, cât și iarna, sunt numai niște anotimpuri care vin și trec unul după altul.

Primăvara este anotimpul în care în pădure toate înmuguresc, înfloresc, cresc din nou, iar vara este foarte cald. Apoi vine anotimpul numit toamnă, când frunzele se colorează așa de frumos, iar după aceea cad din copaci, lăsându-le crengile goale. După toamnă urmează iarna. Acesta este exact anotimpul care te face să te simți așa de înfrigorat cum te simți acum. Iarna este ger, iar pădurea este goală și pustie. Numai că din fericire iarna se va termina în curând. După ea va veni iarăși primăvara.

În fiecare an, anotimpurile vin și trec în aceeași ordine. Se poate întâmpla ca iarna să vină ceva mai repede decât vremea hotărâtă, iar frigul să înceapă mult mai curând decât ar trebui. Atunci este foarte greu de găsit hrană în pădure. Dar tu să ții minte, că întotdeauna după iarnă urmează din nou primăvara, pentru că așa a fost făcută lumea aceasta. Chiar și acum, în timpul iernii reci, când îți este foarte greu să crezi că va mai fi din nou primăvară, trebuie să găsești în inima ta puterea de a înțelege acest adevăr.”

“Dar de ce nu pot să văd că vine chiar acum primăvara?” a întrebat foarte curios cerbulețul. “Ajută-mă să înțeleg, te rog!”

“Uneori norii ascund soarele de pe cer. Atunci aproape nu-ți mai vine să crezi că soarele există totuși în spatele lor. Apoi, după un timp, vântul alungă norii și te lasă să vezi că soarele a rămas tot acolo unde era dintotdeauna. Cîteodată vara, observi cu părere de rău că o floare minunat înflorită, se uscă în scurt timp, iar semințele ei sunt luate și împrăștiate de vânt. În acea clipă este greu să-ți dai seama că din acele semințe vor crește alte flori. Dar atunci când în anul următor revine primăvara, poți vedea cum din semințe cresc plante noi, care înfloresc la fel de frumos ca cele din anul trecut”.

Cerbulețul asculta foarte atent ce spunea șoricelul. I se părea că vorbele noului său prieten au un înțeles special, care mergea drept spre inima lui. Dar mai erau atâtea de spus și de aflat...

”Dragă Șoricelule, iarna este așa de rea pentru mine, pentru că mă face să simt un fel de frig în suflet, la fel cu frigul de afară”.

Dar Șoricelul l-a sfătuit prietenos pe puiul de cerb:

”Orice ființă are propriul său izvor de putere și de căldură în ea însăși, chiar dacă este rece afară. Caută propria ta căldură *înăuntrul* tău și încearcă să o hrănești ca să crească continuu. Atunci ea te va ajuta să te simți încălzit chiar dacă afară este cel mai frig.

Apoi, promițând că se va întoarce pe-acolo Șoricelul și-a luat rămas bun!

Puiul de cerb a lăsat cuvintele Șoricelului să pătrundă până adânc în mintea și în inima sa. Ce ciudat i se părea! Oare la ce s-o fi gândit Șoricelul atunci când spunea “*propria ta căldură dinăuntru!*”

Cerbulețul a păstrat foarte bine în minte aceste cuvinte și se tot gândea la ele în timpul plimbărilor sale prin pădure. Până într-o zi obișnuită, când plimbându-se agale, dintr-odată Cerbulețul și-a dat seama de sensul acelor cuvinte. A început să simtă chiar înăuntru lui căldura misterioasă și minunată. Zilele de iarnă care au mai urmat au trecut ușor, iar când a venit primăvara în anul următor Cerbulețul s-a simțit foarte diferit pe dinăuntru, înțelegea în cu totul alt fel lucrurile.

De exemplu de data aceasta pricepea că el nu putea deloc să controleze sau să schimbe ordinea anotimpurilor, pentru că ele urmează unele după altele în ordinea dată de natură, indiferent de ceea ce ar fi dorit el. Apoi și-a mai dat seama de ceva foarte important: că acea căldură dinăuntru său trebuie hrănită și antrenată să crească astfel încât chiar și în cea mai friguroasă zi, înăuntru lui să existe totuși propria lui căldură specială și puternică.

Din acea zi, cerbulețul a început să vorbească despre anotimpuri cu ceilalți pui de cerb din pădure. Toți și-au dat seama cât de cald și prietenos era el și ce multe știa.

Bibliografie :

- Tohanean Cristina Angela “Povești terapeutice pentru copii mari și mici”, Editura Libris Editorial , București, 2018

FRUNZULIȚA

prof. Gavra Mihaela

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 50 - Structura G.P.P. Nr. 55

Loc. Oradea, jud. Bihor

E toamnă. Început de septembrie, soarele mângâie pământul amorțit. Razele lui sunt din ce în ce mai palide. Frunzele copacilor în curând vor începe să se dezlipească de pe ramurile copacilor și să cadă.

V-ați gândit, voi, ce e oare în sufletul unei frunze atunci când urmează să cadă pe pământ, prin mintea ei trec o mulțime de întrebări și oricât ar încerca să găsească un răspuns acesta întârzie să apară, parcă nimeni nu poate să-i răspundă la mulțimea întrebărilor care îi trec prin minte .

De când a fost un muguraș și până a devenit o frunză mare și frumoasă, locul ei a fost acolo pe ram, acolo s-a simțit în siguranță, acolo totul îi părea cunoscut și prietenos, în zilele călduroase îi plăcea tare mult să se scalde în razele soarelui, iar în zilele ploioase se răcorea și se bucura de fiecare picătură de ploaie. Dar uite așa timpul a trecut, iar acum a venit vremea să plece într-un loc necunoscut și nu știe la ce să se aștepte. Pentru început se gândește să-și ia rămas bun de la frunzele cele mai apropiate de ea și nu știe cum să facă pentru că Frunza Blândă o încurajează și îi spune că totul va fi bine, iar Frunzărel Curajosul îi spune să fie cuminte. Însă ea nu are încredere în vorbele celor din jur și lacrimile încep să-i curgă șiroaie.

Deodată, fără să-și dea seama Vântul Vânticel începe să adie mai tare și Frunzulița pornește pe un drum necunoscut până atunci. Ajunge într-un loc unde mai erau multe făpturi asemeni ei. Unele erau triste ca și ea, iar altele erau parcă resemnate și se jucau cu fel de fel de jucării. La început Frunzulița nu a știut ce trebuie să facă, cum trebuie să se comporte cu cei din jurul ei, așa că a mai vărsat câteva lacrimi, apoi a stat a privit și încet, încet s-a apropiat de o altă frunzuliță, apoi a făcut cunoștință și cu alte frunzulițe, unele mai vesele, altele mai triste, unele mai îndrăznețe, altele mai timide, dar toate dornice să se joace și să se apropie de ea. Însă cel mai mult a ajutat-o Frunzulița Roșie care a întâmpinat-o cu multă căldură, a încurajat-o mereu, a ținut-o lângă ea atunci când era supărată și i-a făcut cunoștință cu toate frunzele. După ce a reușit să socializeze cu noii ei colegi, frunzulița nu s-a mai simțit chiar atât de singură și a început chiar să se joace cu noii ei prieteni.

Și, astfel, s-a obișnuit cu noii ei prieteni, dându-ți seama că nu e chiar așa de rău pe cât și-a imaginat ea, însă totul a depins de ea.

Dar nici nu și-a dat seama cum a trecut timpul și cât timp a trecut până când a văzut două chipuri cunoscute, erau Frunzulița Blândă și cu Frunzărel Curajosul. Când i-a văzut a fugit repede la ei și i-a îmbrățișat, apoi a început să le povestească cât de bine s-a simțit și cât de frumos s-a jucat cu noii ei prieteni, era foarte fericită și nu se oprea din povestit ar fi vrut ca și Frunzulița Blândă și cu Frunzărel Curajosul să petreacă măcar câteva clipe acolo cu ea ca să le poată demonstra ce frumos e locul acela..

Iar zilele care au urmat au fost mult mai bune pentru ea. Parcă cu fiecare zi care trecea se simțea tot mai bine alături de noii ei prieteni, iar Frunzulița Roșie era mereu alături de ea și o ajuta la nevoie cu o vorbă bună, parcă fiecare gând al ei șoptește fericire, îndrăzneală, curaj.

Frunzulița = copilul care merge la grădiniță sau la școală

Frunza Blândă = mama

Frunzărel Curajosul = tata

Vântul Vânticel = trecerea timpului

Frunzulița Roșie = doamna educatoare/învățătoare

NEASCULTAREA ALBINUȚEI ELA

prof. Ghiuro Natalia Ioana

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 50 - Structura G.P.P. Nr. 55

Loc. Oradea, jud. Bihor

Era o zi însorită de vară, iar mireasma florilor multicolore le îmbia pe harnicele albine să zboare din floare în floare pentru a aduna polen pentru miere.

Pentru că aveau mult de lucru, mama albină și-a chemat familia pentru a împărți sarcinile fiecăruia. Albinele și-au primit cu încântare sarcina și au început să se pregătescă de plecare, când dintr-o dată s-a auzit o voce:

- Eu nu vreau să adun polen pentru miere!

Toate s-au oprit și își îndreptară privirile spre micuța albinuță Ela.

- Ce s-a întâmplat, micuța mea? o întrebă mama pe mica albină.
- Nu vreau să adun polen pentru miere! Spuse ea ridicând vocea.
- Draga mamei, noi toate muncim pentru a avea hrană pentru familia noastră.
- Nu vreau să muncesc! Nu vreau să merg cu voi să adun polen!
- Dacă nu vrei să vii cu noi, atunci poți rămâne acasă să ai grijă de stup și să ne aștepti cu mâncare pe când ne întoarcem. Și zicând acestea mama alături de celelalte albine își luă zborul.
- Nu vreau să fac asta... spuse Ela privind cum se îndepărtează mama și surorile ei. Eu vreau să mă joc, nu să fac mereu ce spune mama! Și fără să mai stea pe gânduri albinuța Ela își întinse aripioarele și zbură spre înaltul cerului.

După multă joacă și distracție, obosită, mica albină își zise că e timpul să se întoarcă acasă. Însă uitându-se în jur și-a dat seama că nu știe unde se află și care e drumul înapoi spre casă. Speriată, a început să zboare în stânga și-n dreapta pentru a întreba pe cineva cum să ajungă acasă.

- Iepurașule, te rog ajuta-mă să găsesc drumul spre stup. M-am rătăcit!
 - Nu vreau, răspunse iepurașul. Și își văzu mai departe de salturile și giumbușlucurile sale.
- Tare îngândurată, albinuța zări o veveriță spre care se îndreptă în grabă.

- Veveriță, ajută-mă te rog să găsesc drumul spre casă!
 - Nu vreau, spuse și veverița care mergea grăbită spre grămada de alune pe care tocmai o zări.
- Începea să se însereze, iar albinuța Ela, foarte speriată, a început să plângă. Deodată un ciocârlie voioasă se apropie de ea:

- De ce plângi, albinuțo?
- Sunt foarte tristă, fiindcă nu am ascultat-o pe mama mea, am plecat la joacă și acum nu mai știu drumul spre casă!
- Nu mai plânge! Am să te ajut eu, însă trebuie să-mi promiți că de acum înainte o vei asculta mereu pe mama.

Mica albină își șterse lacrimile și îi promise ciocârliei că va fi mereu ascultătoare. Ciocârlia zbură în înaltul cerului și zări în departare stupul albinelor.

- Acolo este căsuța ta! Să mergem repede, sigur mama ta este îngrijorată!

Apropiindu-se de stup, Ela, albinuța, auzi glasul drag al mamei care o căuta alături de celelalte albine.

- Mamă, mamă! Cât mă bucur să te văd! Iartă-mă te rog că nu te-am ascultat! spuse albinuța sărind în brațele mamei.
- Te iert, draga mamei...

Mama albină și micuța Ela îi mulțumiră ciocârliei pentru ajutorul acordat, iar din acea zi albinuța n-a mai ieșit niciodată din cuvântul mamei și a încercat să fie mereu cuminte și ascultătoare.

ARICIUL FURIOS

prof. Gug Maria - Claudia

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 53 - Structura G.P.P. Nr. 14

Loc. Oradea, jud. Bihor

E o dimineată însorită de primăvară. Ciripitul păsărelelor animă atmosfera. În poiana din pădure este mare veselie. Rând pe rând, animalele pădurii își fac apariția, țopăind de bucurie. După zile reci și ploioase, s-a făcut timp frumos, iar razele soarelui le mângâie fața și le încălzește blănița.

Iepurașii, veverițele și bursucii se prind în horă. Îndată apar ursul, vulpea și lupul.

- Vai, câtă veselie! zice ursul.

- Ce-i cu voi în poieniță? întreabă vulpea.

- Am ieșit la joacă, răspunde un iepuraș.

Dintr-o tufă iese un arici.

- Ce-i atâta gălăgie? Plecați de-aci, zice el furios.

- Ce-ai pățit, ariciule? De ce strigi așa, întreabă o veveriță.

- Vino și te prinde în horă cu noi, zise un bursuc.

- Vino să ne jucăm împreună, zice altul.

Ariciul nu răspunde, dar se face ghemotoc și se rostogolește amenințător spre bursuci.

- Haide să culegem și să numărăm pădăii, zice ursul.

- Nu vreau și gata, strigă furios ariciul. Plecați cu toții de-aici!

Un iepuraș, văzând cum ariciul își alungă fără motiv toți prietenii, se apropie de el și-l întreabă:

- De ce ești furios, țeposule? Cu ce ți-am greșit noi? Ce ți s-a întâmplat? Eu vreau să te ajut.

Ariciul se retrage pe o cărare, iar iepurașul îl urmează. Îi propune să culeagă pădăii, dar ariciul refuză furios. Îi propune să se rostogolească împreună la vale, dar ariciul nu dorește. Răbdător, iepurașul îi propune să construiască împreună o căsuță din ghindă și conuri de brad.

- Bine, răspunde răspicat ariciul. Și începe să construiască aruncând cu conurile de brad.

- Încearcă să te calmezi. Inspiră și expiră ușor, rar... Hai să mai încercăm, așezând cu grijă ghinda și conurile, zice iepurașul.

Și ... construind împreună căsuța, ariciul a început să fie mai liniștit, să vorbească mai calm și chiar să zâmbească. Iepurașul l-a întrebat din nou de ce a fost atât de furios, iar țeposul i-a povestit întâmplarea din ziua precedentă. Au început apoi să facă tumbe în jurul căsuței construite, distrându-se de minune.

- Ce bine e să fii vesel, zise ariciul. De când n-am mai râs așa....

- Să nu uiți că atunci când ești furios nu te porți urât cu cei din jur. Tragi aer în piept, încerci să te liniștești, vorbești cu prietenii, le spui ceea ce simți, faci lucruri care-ți plac și care te relaxează... Astfel, furia îți va trece.

- Îți mulțumesc, prietene! Sunt rușinat de comportamentul meu, zise ariciul.

Cei doi s-au întors în poieniță. Ariciul le-a cerut prietenilor din poiană iertare, iar apoi s-a prins cu ei în hora veseliei.

MATEI CEL NĂZDRĂVAN

prof. Ile Laura Adriana

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 50 - Structura G.P.P. Nr. 55

Loc. Oradea, jud. Bihor

Este o zi frumoasă de primăvară, iar în curtea grădiniței din Poiana Minunată au ieșit la joacă toți copiii. Cei mai mari au luat o minge de fotbal, cei mici au alergat la tobogane. Câteva fetițe se dădeau pe triciclete, vesele că a venit rândul lor să meargă cu ele.

Matei, un băiat de grupa mică, a mers la Maria și a început să tragă de tricicletă, fără să spună nimic. Atunci fetița a tras și ea de tricicletă spunându-i:

- Matei, lasă-mi mie tricicleta pentru că e rândul meu să mă joc cu ea!

Băiatul nu-i răspunsese și reuși să îi smulgă jucăria, apoi s-a pus pe ea și a plecat repede. Maria a rămas plângând.

În fiecare zi Matei își necăjea colegii pentru că le lua jucăriile din mână fără să îi întrebe dacă le împrumută. De fiecare dată trebuia să intervină doamna educatoare să împace copiii. Ba, mai mult, Matei îi mai și lovea pe colegii care nu îi dădeau când dorea el, lucrul dorit.

Dar în acea zi minunată, lui Matei i s-a întâmplat un lucru tare interesant: mergând el în grabă pe tricicletă să nu îl ajungă Maria, la capătul curții grădiniței era o bancă lângă niște trandafiri frumoși, roșii. Era un loc ferit unde băiatul considera că nu îl vede nimeni și se poate odihni puțin.

S-a așezat pe bancă și a simțit că îl atinge cineva pe spate. Când s-a întors, a observat că trandafirul și-a întins crenguțele și a început să vorbească:

- Ce cauți aici și nu te joci la un loc cu ceilalți copii?
- Mă ascund, că altfel doamna îi dă tricicleta înapoi Mariei.
- De ce să îi dea altcuiva tricicleta?
- Pentru că acum e rândul ei să se joace cu ea.
- Atunci când e rândul tău să te joci cu jucăriile, copiii ți le iau din mână, așa cum faci tu?
- Nu.
- Tu de ce faci așa și nu respecti regulile? Întreabă trandafirul.
- Că nu vreau! Răspunde urât Matei.
- Prin ceea ce faci vei îndepărta pe toți copiii de lângă tine și vei rămâne singur și trist. Așa am făcut și eu: când îngrijitorul ne dădea apă, eu luam multă, iar celelalte flori abia puteau să ia ca să se dezvolte și ele, când apărea soarele pe cer, mă învârteam doar eu să pot fi luminat și mie să

îmi dea căldură. Am îndepărtat pe toți ceilalți trandafiri de lângă mine și acum mă simt tare singur și întristat.

Acum mi-am dat seama că am fost egoist, pentru că puteam să fiu mai atent și grijuliu cu cei din jur, să mă pun și în locul lor, să mă gândesc că ceea ce mie nu îmi place să mi se facă, nici altuia nu-i place. Te rog, până nu e prea târziu, încearcă să îndrepti lucrurile. Dă-i înapoi Mariei tricicleta și așteaptă răbdător rândul tău, așa cum fac și ceilalți colegi. Între timp poți să te joci cu altceva, împreună cu alți copii. Și nu uita: e foarte important să vorbești: să spui ce dorești, să întrebi dacă poți să iei o jucărie.

Matei a rămas puțin îngândurat și și-a dat seama că trandafirul are mare dreptate. Deja au început câțiva colegi să se îndepărteze de el și să evite să se joace împreună.

Ziua următoare, când soarele jucăuș alerga printre ramurile copacilor de la grădinița din Poiana Minunată, copiii au ieșit din nou, veseli, la joacă. Când a fost rândul Mariei la tricicletă, acesta s-a uitat lung, cu frică, să vadă unde este Matei care va dori din nou să îi ia jucăria. Atunci băiatul s-a apropiat de ea și i-a spus:

- Dă-te liniștită pe tricicletă, eu voi aștepta rândul meu. Așa este corect. Și tu ai așteptat la rândul tău.

Fetița a rămas mirată, iar ceilalți copii din apropiere au venit la ei și împreună cu doamna educatoare l-au felicitat:

- Bravo, Matei! Suntem tare mândri de tine!

Toți copiii l-au luat de mână și l-au chemat la joacă, bucurându-se de schimbarea binevenită.

Din acea zi magică, Matei a devenit un băiat înțeleghător, care își așteaptă răbdător rândul, deși câteodată este mai greu pentru că îi place mult o anumită jucărie. Atunci când simte că vrea să ia ceva din mâna unui copil fără să îl întrebe dacă poate, își amintește repede de un proverb învățat de la trandafir: „Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face!”

LUCAS CEL MÂNIOS

prof. Jakab Corina Ioana

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 50 - Structura G.P.P. Nr. 55

Loc. Oradea, jud. Bihor

Lucas este un băiețel de grupa mică. Este tare inventiv, îi place să construiască din tot felul de piese, case pentru animale și păpuși.

Astăzi i-a venit ideea să construiască o casă din scaunele din grupă. Era tare fericit și aștepta să vină prietenii la grădiniță, să se poată juca împreună. Deodată, vine Andreea și vrea să intre în casuță. Lucas începe să urle plin de furie:

- Ieși de acolo! Aici e casa mea pe care eu am construit-o! Nu ai ce căuta aici! Pleacă! Doar cine vreau eu intră în casa mea! Urla Lucas și începu apoi să plângă.

Toți copiii, împreună cu fetița, s-au speriat și s-au îndepărtat.

Când au venit Matei și Victor, aceștia au fost primiți în casuță și s-au jucat până când Matei a mutat, din greșeală, un scaun. Atunci iar s-a înfuriat Lucas:

- Ai stricat casa! Nu ești atent deloc! Pleacă de aici! Nu mai ești prietenul meu! Ieși din casa mea!

Matei s-a speriat și a plecat din calea lui Lucas, direct în brațele protectoare ale doamnei educatoare.

Într-adevăr, Lucas se mânia foarte repede din orice lucru care nu era așa cum îl voia el. Mulți colegi îl ocoleau, iar cei care încă se jucau cu el, erau tare atenți să nu îl supere cu nimic.

Cum a văzut că și Victor a plecat, încercând să îl consoleze pe Matei, s-a enervat și mai tare, lovind cu piciorul toate scaunele și fugind într-un colț al grupei unde să nu vadă pe nimeni. Cum stătea el acolo înconjurat de pernțe și cărți, nimerise locul Insulei Lecturii, la un moment dat aude o șoaptă. Era o voce care nu o recunoștea. S-a întors în direcția vocii unde a văzut o carte cu un căluț. Căluțul de pe copertă a început să vorbească:

- De ce nu te joci cu ceilalți copii?
- Pentru că nu vreau, răspunde urât Lucas.
- Dar de ce nu vrei să te joci cu ei?
- Ei nu mă ascultă și nu fac tot ce vreau eu, începu Lucas să plângă.
- Și eu eram așa ca tine: mă supăram tare când frățiorul meu voia să se joace cu mine și cu jucăriile mele, pentru că eu mă gândeam că mă voi juca doar cu prietenii mei. Nu acceptam pe nimeni altcineva, în loc să mă bucur că suntem mai mulți și ne jucăm mai frumos

împreună. Mă înfuriam la fel de tare și așa am îndepărtat toți prietenii, iar acum sunt singur și trist. Dacă vei face așa, vei fi și tu la fel ca mine.

- Dar nu mă pot controla atunci când e un lucru care nu îmi place, răspunde Lucas.
- Când simți că începi să te enervezi, poți închide ochii și să numeri până la 5, sau să respiri adânc de 3 ori. Poți să mergi într-un colțișor pentru a te calma, gândindu-te la lucruri frumoase. Sunt câteva sfaturi care te pot ajuta să îți controlezi furia. Astfel, copiii nu se vor mai speria de tine și vă veți juca împreună în continuare.

Lucas a trebuit să plece pentru că doamna educatoare a chemat copiii la masă.

După ce s-au întors în grupă, copiii și-au reluat joaca. Lucas a construit o frumoasă fortăreață din cuburi. Matei s-a uitat cu jind la construcție, dorind să se joace, dar fiindu-i frică să nu cumva să îl supere pe Lucas.

- Matei, vrei să te joci cu mine la fortăreață? întreabă Lucas.
- Da, spune copilul entuziasmat.

Se joacă ei liniștiți până când, din greșeală, Matei răstoarnă un cub. Imediat se sperie și se îndepărtează de Lucas. Atunci băiatul se ridică în picioare, simte că îi iau obrajii foc, se pregătește să urle, dar deodată îi vin în minte sfaturile căluțului și închide ochii, respirând adânc și numărând până la 5. După ce a terminat numărătoarea, deschide ochii și e tare surprins că nu mai este furios. Mai mult, se gândește la o soluție de a repara fortăreața și spune:

- Matei, știu că nu ai vrut să strici construcția, hai să o reparăm împreună!

Toți copiii s-au uitat mirați la Lucas și au venit înspre el, felicitându-l că a reuși să țină în frâu mânia.

De atunci, de fiecare dată când începea să se înfurie, Lucas își amintea de sfaturile înțelepte ale căluțului și încerca să își controleze emoția. De multe ori era tare greu, dar după ce trecea, se simțea tare mândru că a reușit să nu mai strige, să vorbească urât sau să lovească.

ANDREEA ȘI PRIETENII EI DE PE CER

prof. Jurcan Lavinia

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 53

Loc. Oradea, jud. Bihor

Andreea este o fetiță care se temea de întuneric. Seara când mergea în pat și mama închidea lumina, ea se înfricoșa. Ziua trecea repede, iar seara adormea greu și visa tot felul de monștrii care voiau să-i facă rău. Aproape întotdeauna se trezea noaptea târziu, speriată, începea să plângă și nu se liniștea până când părinții o duceau să doarmă în patul lor. Îi plăcea mult atunci când mama stătea lângă ea în pat și îi citea o poveste, iar apoi îi lăsa veioza aprinsă. Câteodată, seara, adormea în timp ce auzea povestea, alteori, nu reușea să adoarmă. Gândurile despre întuneric îi apăreau în minte și începea să se simtă speriată.

Când se trezea, dimineața, Andreea era obosită și cu greu se ridica din pat, deoarece ar fi vrut să mai doarmă, însă trebuia să meargă la grădiniță.

În mijlocul unei nopți, Andreea se trezi plângând, speriată de un coșmar în care era urmărită de monștrii întunericului. Fetița aruncă o privire pe geamul din camera ei și deodată auzi o voce prietenoasă. Era Luna, care îi spuse cu căldură:

- De ce îți este frică de întuneric?
- Deoarece sunt singură și pot să apară umbre, monștrii care mă sperie și pot să-mi facă rău, răspunse fetița.
- Dar niciodată nu ești singură, adăugă Luna.
- Da! Părinții mei se află în camera alăturată, dar și ei dorm și poate nu vor auzi dacă vine cineva, spuse îngrijorată Andreea.

- Chiar dacă este întuneric și părinții tăi dorm, tu nu ești singură și nu trebuie să fii speriată. Soarele este și el obosit după ce toată ziua muncește și merge și el la culcare. În locul lui apar eu pe cer, Luna, iar alături de mine steluțe sclipitoare. Noi îi iubim mult pe copii și avem mereu grijă de ei, suntem prietenii lor. Când te simți singură, uită-te pe cer și vei vedea că noi nu vom lipsi niciodată. Ne-ar plăcea mult ca în fiecare seară înainte să adormi, să ne povestești ce ai făcut toată ziua, spuse Luna.

Atunci Andreea, foarte liniștită se băgă în patul ei și adormi repede. Dimineața se trezi fericită, deoarece știa că sus pe cer are prieteni care nu adorm niciodată și o veghează în fiecare noapte. Din acea noapte, fetiței nu i-a mai fost frică să doarmă singură în întuneric.

ANIMĂLUȚELE, PRIETENELE MELE

prof. Klein Andreia Denisa

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 46

Loc. Oradea, jud. Bihor

A fost odată ca niciodată o pisică, un animal tare drăgălaș cu blana lucioasă. Într-o zi, pisica a găsit o sămânță neagră și rotundă. Nu a știut ce să facă cu ea și a cerut ajutorul prietenului ei iepurele. Acesta a plecat din ogradă deoarece el nu dorea să o ajute și să muncească împreună cu ea. Pisica a început să sape groapa singură și în timp ce lucra câinele se apropie de pisică:

- Spune-mi prietenă, ce faci?

Pisica i-a povestit că a găsit o sămânță și că s-a hotărât să o planteze.

- Pot să-ți fiu de ajutor? a întrebat câinele.

- Este foarte drăguț din partea ta că vrei să mă ajuți. După ce voi planta sămânța vei fi drăguț să o uzi?

- Bineînțeles! a spus câinele. A asigurat pisica că planta va avea suficientă apă.

O oaie drăgălașă cu blănița moale și pufoasă s-a apropiat și văzându-i pe cei doi prieteni i-a întrebat:

- Ce faceți aici prieteni?

Cei doi prieteni i-au povestit despre sămânță și despre ce va face fiecare pentru a ajuta planta să crească.

- Aș putea și eu să sap pământul în jurul ei și să o curăț de buruieni? Astfel va avea și suficientă hrană pentru a crește mare și puternică.

- Sigur! au spus pisica și câinele cu încântare.

Vaca care se afla prin preajmă s-a apropiat și ea de cei trei prieteni.

- Bună ziua, prieteni! Văd că sunteți tare fericiți! Ce faceți acolo?

- O să avem un pom mare și puternic pentru că pisica a plantat o sămânță, câinele o udă, iar eu o voi curăța de buruieni, a spus oaia.

- M-aș bucura să vă ajut și eu! Dacă voi păzi planta nici un animal nu-i va mânca frunzele și nimeni nu-i va face rău.

- Bine. Sigur vom avea un pom mare și puternic!

Fiecare dintre cei patru prieteni și-au ținut promisiunea. Firava plantă s-a transformat într-un copac mare și puternic. A venit apoi vremea ca puternicul copac să facă rod și să fie astfel răsplătită munca celor patru prieteni credincioși.

Sătul de atâta joacă iepurașul s-a întors în ogradă înfometat. Mare i-a fost mirarea când a văzut roadele copacului. Acesta și-a dat seama că a greșit că nu si-a ajutat prietena și i-a cerut iertare. Pisica l-a iertat și l-a rugat să îi ajute să culeagă roadele copacului.

La fel cum cei patru prieteni au muncit împreună să planteze și să îngrijească planta la fel au muncit împreună și pentru a culege fructele ajutați de iepuraș. Pentru că planta lor era acum un copac mare și puternic și nimeni nu putea să ajungă la ramurile lui, vaca s-a așezat sub copac, iar în spatele ei a urcat oaia. Câinele s-a cățărat iute pe oaie, iepurașul a sărit pe capul câinelelui, iar pisica pe câine și lua fructele, rând pe rând le dădeau din mână-n mână până le așeza vaca într-un coș. De îndată cei cinci prieteni s-au bucurat împreună de fructele dulci și zemoase.

Ce bine este când prietenii lucrează împreună, pentru că ”Prietenul la nevoie se cunoaște!”.

ARICIUL SINGURATIC

prof. Lipai Lavinia Ligia
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 46
Loc. Oradea, jud. Bihor

Trăia într-o pădure un arici singuratic și tare morocănos. Mereu se ascundea când întâlnea alte animale și nu vorbea cu nimeni.

Într-o zi a întâlnit un urs care avea mari dureri la un dinte, pentru că i-a rămas o bucată de pește blocată și nu putea să o scoată. L-a rugat pe arici să îi dea unul din țepii lui să scoată bucata de pește, dar ariciul a spus că nu îi dă nimic și a plecat.

Nu peste mult timp a întâlnit o broască tare supărată, fiindcă piciorușul ei era prins între niște crengi, iar ca să îl poată elibera avea nevoie de ceva foarte ascuțit. Văzându-l pe arici l-a rugat să îi dea unul din țepii lui, însă ariciul nici nu a ascultat-o și a plecat mai departe.

Morocănosul arici a adunat câteva ciupercuțe și a pornit spre casă. Dintr-un tufiș se auzeau strigăte de ajutor, era un șarpe încâlcit ce avea nevoie de ceva ascuțit să se poată desface. Tare bucuros era șarpele crezând că îl va ajuta ariciul, însă acesta a spus că nu îl ajută și a plecat spre casă.

Ajungând acasă și-a dat seama că era toată inundată și a încercat să sape un șanț, însă nu putea de unul singur pentru că se dărâma. A trecut o cârțiță pe acolo, iar ariciul striga din răspuseri după ajutor. Când cârțița l-a auzit a fugit în grabă și l-a ajutat să sape șanțul, iar apa din căsuța ariciului dispăru imediat.

Pentru ca apa să stea departe de casa ariciului, cârțița îi dă câteva lemne pe care le-a adunat pentru căsuța ei.

Ariciul și-a dat seama cât de bine îi prinsese ajutorul cârțiței și cât de rău s-au simțit ursul, broasca și șarpele pentru că nu a vrut să îi ajute. În semn de recunoștință, ariciul a invitat-o pe cârțiță la cină. Cârțița a acceptat spunând că aduce și ea ceva bun de mâncare.

Pentru că și-a dat seama de greșeala lui, ariciul a fugit să îl ajute pe urs, iar apoi l-a rugat să stea împreună în acea seară. Ursul acceptă și el invitația ariciului.

În mare grabă a plecat la broască să o ajute. I-a scos piciorul, l-a pansat, iar apoi ariciul a invitat-o și pe ea la el acasă. Tare fericită era acum broasca.

Doar șarpele mai avea nevoie de ajutor așa că a fugit spre acesta și l-a descâlcit, iar șarpele a acceptat să își petreacă seara alături de arici, urs, broasca și cârțiță.

S-au întâlnit în căsuța ariciului, au povestit toată seara despre lucrurile pentru care erau recunoscători și au rămas prieteni pe viață.

Cu toții au înțeles cât este de important să împartă ceea ce au și să se ajute unii pe alții.

PRIETENIA FLORILOR

prof. Lupșe Marina

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 53

Loc. Oradea, jud. Bihor

O zi minunată de primăvară se arată. Soarele își face simțită prezența tot mai mult, gâzele încep să iasă din ascunzători, copacii sunt plini de flori și miresme, într-un cuvânt toată natura prinde viață.

Câmpul plin de culoare este doar puțin mișcat de vântul cald ce s-a abătut dintr-o dată peste el. Câmpul era plin de flori colorate, care mai de care mai deosebită și falnică. Macul era mândru pentru că era roșu ca sângele, albăstrița era foarte îngâmfată pentru culoarea ei perfectă, păpădia epata de mândra ei culoare galbenă, iar vioreaua era falnică pentru culoarea ei mov deosebită.

Zilnic cele patru flori se bucurau de razele soarelui împreună și se distrau cât era ziua de lungă împreună, până într-o zi când macului i s-au scuturat petalele și a început să plângă că nu mai are petale. Celelalte flori au încercat să îl liniștească, dar nu era chip, macul mai tare se supăra.

- Este ușor pentru voi, ce vă pasă vouă care aveți petale, nici nu mai sunt prieten cu voi.

S-a întors și nu a mai vorbit cu florile toată ziua.

Tocmai trecea pe acolo Zâna Primăverii și îl vede pe mac foarte supărat și îl întreabă

- De ce ești supărat, macule?
- Cum să nu fiu supărat când am rămas fără petale? Doar eu am rămas fără petale din tot câmpul.

Zâna Primăverii a rămas pe gânduri neștiind cum să îl ajute pe mac. Atunci au venit în ajutorul ei celelalte flori care au vrut să își arate prietenia și fiecare din ele a renunțat la câte o petală din floare.

Macul văzând un asemenea gest de solidaritate a rămas foarte impresionat și le-a mulțumit florilor.

Să reținem din această întâmplare că solidaritatea și ajutorarea celor aflați în supărare aduce doar bucurie și împlinire în orice situație.

FETIȚA CAREA RĂNEA PRIN CUVINTE

prof. Madar Florina Livia

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 30

Loc. Oradea, jud. Bihor

Emma este o fetiță de 5 ani. Ei nu-i place să aibă prieteni. Ea consideră că prietenii nu sunt folositori, ba mai mult aceștia pot să-i ia jucăriile să se joace cu ele, să îi umble prin lucruri.

- De ce să îți petreci timpul cu prieteni, când poți să te joci singură, fără ca cineva să te deranjeze? Asta își spunea Ema în fiecare zi.

Într-o zi, plimbându-se prin parcul de distracții, a întâlnit o fetiță blondă, care a întrebat-o dacă dorește să se joace împreună, Ema i-a răspuns așa:

- Nu, deoarece nu-mi place rochița ta, ești o urâtă și o plângăcioasă!

Cuvintele Emei au lovit-o pe fetiță, precum niște săgeți în inimă. Mergând mai departe Ema s-a întâlnit cu un băiat care a întrebat-o dacă l-a văzut pe Clownul Cici, care împarte baloane copiilor. Aceasta i-a răspuns:

- Ești un mincinos, în acest parc nu este nici un clown, ești un băgăreț și un enervant, nu-mi place de tine! Vorbele acesteia l-au lovit pe băiat direct în inimă, precum niște săgeți.

Toții copii din parc văzând comportamentul Emei au început să șușotească când treceau pe lângă ea.

- Aceasta e fetița care rănește prin cuvinte, este foarte urât comportamentul ei!

Ema i-a auzit pe toții copiii și s-a supărat. A început să plângă atât de tare încât pe loc inima ei și-a pierdut culoarea roșie, culoarea dragostei, iar inima ei s-a transformat într-o inimă albă fără dragoste.

Ema s-a speriat și a început să caute ajutor, dar nimeni nu a vrut să îl ofere, deoarece copiilor le era frică de ea, le era frică să nu fie și ei să fie răniți de cuvintele ei. Doar o pisicuță, din grădina de lângă parc, auzind-o plângând, i-a spus:

- Nu mai plânge, dragă fetiță, te voi ajuta eu! Dar trebuie să îmi promiți că nu vei mai spune vorbe răutăcioase niciodată!

- Promit, spuse fetița. Ajută-mă!

Atunci, pisicuța o cuprinse într-o îmbrățișare caldă și plină de iubire, iar inima Emei deveni iar roșie.

Primind culoarea roșie, culoarea dragostei, inima Emei s-a umplut de bunătate și cuvinte frumoase. Acum ea își dorește să spună tuturor copiilor cuvinte frumoase și să-i îmbrățișeze.

SĂ AI ÎNCREDERE ÎN TINE, ESTE CHEIA!

prof. Malița Nicoleta – Minodora

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 56

Loc. Oradea, jud. Bihor

Este primăvară. Soarele dezmiardă cu razele sale tot ce atinge, iar natura este veselă și colorată... Iată că și în ograda bunicii Veta este mare forfotă: cloșca și suratele ei așteaptă cu nerăbdare ca puișorii să iasă la lumină și să rostească primul piuit. Unu, doi, trei, începe numărarea, iar cloșca-mamă nu se oprește până la al zecilea ghemotoc, care nu se știe cum și de ce, nu are puful galben-gălbior ca ceilalți frățiori, ci maroniu de parcă-i din ciocolată. Și se tot miră ea încurcată, până se decide că asta nu e o problemă, bine că sunt toți sănătoși și pornește mândră la defilare cu odraslele prin curte.

Trece o zi, trec două și tot așa, iar bunica Veta are grijă de toate orătăniile să crească mari, astfel că și puișorii noștri prind putere pe zi ce trece. Cât e ziua de lungă, toți cei zece frățiori se joacă prin curte, ba care prinde mai repede râma, ba care ajunge cu ciocul mai sus și tot așa, însă cel mai mic puișor e mereu supărat și necăjit, căci e luat în râs și ceilalți mereu fac glume despre el, cum că e mic, pricăjit, urât și bun de nimic... Puișorul nostru stă pitit într-un colț, plânge când nu-l vede nimeni, nu înțelege de ce el e diferit și tare ar fi vrut să fie și puful lui auriu. Mama tot încearcă să îl încurajeze, îi spune cât e de frumos și că multe în lume nu sunt la fel, dar degeaba...

Într-o zi de sâmbătă pe la prânz, când e mare grabă în gospodărie, ce credeți? Puișorul nostru plănuiește să fugă. Unde? Nici el nu știe, dar să fie un loc cât mai departe, unde să fie apreciat așa cum este. Verifică toate colțurile: cloșca este ocupată să prindă viermișori, iar frățiorilor cât că le pasă dacă este cu ei sau nu, așadar o ia la goană pe sub gard și fuge cât îl țin gleznele. Totuși se oprește lângă pârau să ajute o furnicuță mărunțică să care bucatele de pâinică, iar apoi o salută politicos. Cum să treacă apa oare: să înoate nici vorbă, nu e un boboc ca verișorul lui?. „Uite, o cutie veche, cred că a lăsat-o cineva cum a mâncat din conservă, numai bună ca bărcuță, își zise, am să o lansez pe apă, iar apoi voi sări în ea”. Și începu eroul nostru să navigheze pe apă însoțit de găzulițe care mai de care mai colorate. Vântul adie ușor, bolovani nu prea sunt, așa că degrabă ajunge la celălalt mal. Având burtica goală, începe să-l apuce dorul de casă, dar sentimentele lui tot rănite sunt. Merge mai departe, cu puțină teamă căci se ivește o pădurice, iar apusul este aproape. „Of, vai de capul meu, ce voi face acum, nu am cu cine să vorbesc, ce să mânânc... Dar nu, nici nu mă întorc, măcar aici nu râde nimeni de mine!” și începe să sape cu gheruțele firave să găsească un viermișor. Puful nu prea ține de cald acum pe înserat, iar vântul suflă tot mai tare. Căprioare, aricei,

iepurăși, cu toții se pitesc și-l așteaptă pe moș Ene să îi cufunde în lumea viselor. „Dar eu unde voi dormi? Dacă mă prinde cineva? S-a zis cu mine... Mi-e dor de tine, mămico!”, oftează bietul pușor.

- Bu-hu-hu, bu-hu-h, cine ești, străine?, aude deodată de undeva de sus. Privește aici pe creangă!
- Eu sunt Pușorul Maroniu, dar tu?
- Îmi pare bine de cunoștință, eu sunt Bufnița cea Înțeleaptă! Te pot ajuta cu ceva?
- Nu prea știu nici eu ce să fac, m-aș întoarce la ai mei, dar...
- Dar? Haide, povestește-mi, poate îți voi fi de folos cu vreun sfat!

Începe pușorul să-i povestească cum e acasă, de ce a plecat, câte a văzut azi și tot așa.

- Hm, așadar ai vrea acasă și nu prea... Nici aici nu prea are ce căuta un pui ca tine, poate vine o vulpe și te prinde. Ascultă-mă cu atenție: tu zici că nu ești bun de nimic, că așa ți s-a zis, dar ai trecut prin toate singur. Ai fost bun cu furnicuța, curajos și inventiv navigând pe apă, de ce nu vezi toate acestea?
- Cred că... ai dreptate! Am uitat cine sunt eu cu adevărat, sunt special, la fel cum îmi spuse mama!
- Exact, du-te acasă și ai încredere în tine! Arată-le tuturor cine ești tu, nu ceea ce văd ei! Haide că te conduc, cred că știu unde locuiești, voi zbura deasupra ta și te voi veghea.

Ultimele licăriri de soare pălesc, astrul se duce la culcare până mâine, iar prietenul nostru este la câțiva pași de gard. Nu uită să-i mulțumească politicos bufniței, iar apoi aleargă spre curtea bunicii Veta.

- Mami, mami, m-am întors!

Cloșca plânge de bucurie căci toată ziua l-a căutat disperată... Sub aripile ei protectoare începe să îi povestească ce zi a avut: „Mami, ai avut dreptate, eu nu sunt pricăjit, chiar dacă sunt cel mai mic dintre frații mei! Și nu sunt urât, sunt frumos și curajos! Nu am să mai plâng din cauza răutăților și a glumelor, ci din propriile mele fapte vor vedea și ceilalți cum sunt cu adevărat!”

Mamei-cloșcă îi curge o lacrimă și cu duioșie privindu-l, îi spune: „Dragul meu, cu toții suntem diferiți, dar ce avem înăuntrul nostru contează cu adevărat, iar tu ai un sufletel minunat!”

PAPAGALUL ROCO ȘI TEAMA LUI DE A VORBI ÎN PUBLIC

prof. Mihaela Ioana Livia, prof. Bodea Aurelia

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 50 - Structura G.P.P. Nr. 27

Loc. Oradea, jud. Bihor

Într-o zi însorită de toamnă, în poiană din pădure, bufnița Rița aștepta animalele pentru deschiderea noului an școlar. Rând pe rând își făcură apariția: ursulețul Martinel, șoricelul Chiț, iepurașul Ronțăilă, papagalul Roco, vererița Chip și lupul Ager.

Bufnița Rița dornică să cunoască noile animale le pofti pe rând să se prezinte.

- Eu sunt Ursulețul Martinel, dornic să învăț lucruri noi și să îmi fac prieteni.

- Șoricelul Chiț, cel mai mic dintre frățiorii mei, am venit și eu la școala din poiană, deoarece sper eu ca în acest an școlar să învăț să citesc povești. Mie îmi plac foarte mult poveștile.

- Cel mai sprinten și rapid dintre animalele din poiană sunt eu, spuse iepurașul Ronțăilă.

- Am cutreierat și vizitat toți copacii din această pădure, spuse vererița Chip. Sper ca de azi înainte să îmi fac prieteni care să se joace cu mine și să mă ajute să-mi caut alune pentru iarnă.

- Eu sunt lupul Ager, un pui de lup, blând și jucăuș.

Bufnița Rița ură tuturor animalelor bun venit în noul an școlar, un an școlar bun, cu multe succese și împliniri. Le comunică animalelor ora la care se vor întâlni și mâine, și le dori o zi frumoasă în continuare. Rând pe rând, animalele se ridicară să plece, când deodată bufnița își dădu seama că papagalul Roco nu se prezentă. Îl chemă la ea și îl întreabă:

- De ce nu ai dorit să te prezinți și tu azi, așa cum au făcut colegii tăi?

Atunci papagalul Roco îi spuse:

- Mie îmi este frică să vorbesc în public. Eu nu pot să pronunț corect numele meu și știu că toți vor râde de mine.

Bufnița Rița îi dădu seama atunci că papagalul Roco nu putea să pronunțe corect sunetul R. Ea îi spuse papagalului:

- Să știi că ai venit în locul corect. Aici vom învăța toate sunetele limbii române și toate literele alfabetului și sunt convinsă că, făcând unele exerciții vei învăța să pronunți corect sunetul R și implicit vei putea să îți pronunți corect și numele tău. Nu trebuie să îți fie frică să vorbești cu celelalte animale, deoarece sunt convinsă că fiecare dintre noi avem anumite frici sau temeri. Mâine vom vorbi despre acest lucru și vei vedea că am dreptate.

Încrezător și bucuros de ceea ce îi spuse bufnița Rița, papagalul Roco își luă zborul spre casa sa așteptând cu nerăbdare ziua de mâine când se va întâlni din nou cu animalele din pădure.

În următoarea zi, papagalul Roco își dădu seama că bufnița Rița avu mare dreptate. Fiecare dintre animalele din pădure se temea de ceva.

Șoriceului Chiț îi este frică să doarmă singur în camera sa. Uneori mama lui lasă becul aprins pe hol sau îi citește povești înainte de a adormi, ceea ce îl ajută foarte mult.

Ursulețul Martinel se teme să rămână fără miere, deoarece aceasta este mâncarea lui preferată. De fiecare dată după ce mănâncă, merge și verifică câtă miere mai are, pentru a fi sigur că nu rămâne fără miere.

Iepurașul Ronțăilă este cel sprinten și rapid animal din poiană, deoarece de mic a învățat să alerge pe distanțe mari. De teamă să nu fie prins de oameni, după ce culegea morcovii din grădină, el alerga încontinuu, chiar dacă nu îl mai urmărea nimeni, până când se simțea el în siguranță.

Veverița Chip își adună din timp alune și ghinde din pădure și le duce în scorbura sa, deoarece îi este teamă ca iarna să nu rămână fără mâncare. Chiar dacă iarna poate ieși din scorbura sa, ea știe că iarna nu mai găsește mâncare, de aceea își adună din timp.

Lupul Ager, chiar dacă este un pui, povestea încântat câte a învățat și el de la tatăl său și că acum nu se mai teme de nimic, deoarece este un animal fioros și foarte puternic.

Auzind toate aceste destăinuri, papagalul Roco înțelese faptul că fiecare dintre noi avem o frică sau o teamă. Totul este să ne dăm seama care este acea frică sau acea temă și să încercăm să facem ceva pentru a ne-o învinge.

În fiecare zi papagalul Roco o ruga pe bufnița Rița să repete după ore câteva minute împreună cu el, exerciții de pronunție a sunetului R, deoarece înțelese că astfel se va corecta și nimeni din jurul său nu va mai râde de el.

După șase luni papagalul Roco reuși să pronunțe corect sunetul R și numele său. Acum papagalului Roco nu îi mai era temă să vorbescă în public, deoarece era conștient că nimeni nu va mai râde de el.

RIȚA-VEVERIȚA LA GRĂDINIȚĂ

prof. Morar Daniela Lucia

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 56

Loc. Oradea, jud. Bihor

La grădinița din pădure este din nou mare zarvă. Toate animăluțele, însoțite de părinții lor, s-au întors cu drag la grădiniță, după o săptămână binemeritată de vacanță. Acum așteaptă cu nerăbdare să pornească în drumeția pe care doamna educatoare, înțeleapta Bufniță, le-o promisese. Dar deodată se aude un plâns care părea cunoscut: era Rița -Veverița, cea roșcovană și alintată, iar plânsul ei răsună în toată pădurea.

Nimeni și nimic nu o putea face să se liniștească. Rița-Veverița voia din nou acasă cu mama ei, voia să se joace cu mama, să asculte poveștile ei, să doarmă cu ea, așa cum făcuse în vacanță. Doamna Veveriță deveni tristă și îngrijorată pentru fetița ei:

„Ce s-o fi întâmplat cu Rița-Veverița? se întreabă ea. O fi bolnavă? O fi speriată?„

Doamna Veveriță nu are ce face, o ia acasă, nu o poate lăsa acolo plângând... Acasă, ca prin minune, toate problemele Riței-Veverița dispar.

Așadar, mama Veveriță nu a putut merge la serviciu și nici să-și termine treburile casnice. În zilele ce au urmat, Rița-Veverița deveni tot mai neînțelegătoare, urlând cum se trezea din somn, că nu vrea să meargă la grădiniță. Urla așa de tare încât le speria și pe celelalte animăluțe care locuiau în apropierea scorburii lor. Așa trecură trei zile în care Rița-Veverița stătu acasă, se juca cu jucăriile ei și o solicita pe mama la maxim.

Mama, însă, nu prea avea timp de joacă: ea trebuia să facă cumpărături, să facă de mâncare, curățenie. În plus era zi de zi tot mai îngândurată. Rița-Veverița a auzit-o vorbind cu buni la telefon că nu mai are bani să cumpere jucării, hăinuțe sau cărți. Nici trotineta cea nouă pe care i-a promis-o nu o va mai putea cumpăra. Era tristă și pentru că Rița-Veverița nu mai învăța poezii, povești noi, cântece, nu mai scria cifre sau litere.

Rița-Veverița era nedumerită: de ce nu mai are mami bani? Ea ar dori niște jucării noi pentru că tare s-a plictisit de jucăriile de acasă cu care s-a jucat zi de zi, de dimineață și până seara. Și cărțile s-au rupt, creioanele colorate s-au consumat, iar caietele de colorat sunt pline. Hmmm! Nu sunt prea multe de făcut aici acasă... și-a spus Rița-Veverița. În curând Rița-Veverița a început să se plictisească de una singură. Nu știa ce ar putea face pentru a se amuza puțin, nu avea cu cine să se distreze. Cum nu i-a venit nici o idee, a ieșit în fața scorburii și s-a așezat pe o băncuță: deodată, râsete zglopii, chiote de bucurie, se auzeau tot mai clar, tot mai tare.

Erau prietenii ei, colegii de la grădiniță, Vulpița, Iepurică și Bursuc, care, atenți la jocul lor, nici nu au observat-o pe Rița-Veverița.

- Hei, ce faceți? i-a întrebat curioasă Rița-Veverița.

- A, Rița-Veverița, tu ești? Am și uitat de tine, n-ai venit de mult la grădiniță! Noi ne jucăm, ne-a învățat doamna Bufniță un joc tare frumos. Nu putem sta foarte emulți pe afară, trebuie să ne pregătim hainele pentru excursia de mâine.

Rița-Veverița a rămas din nou singură dar, nu după multă vreme, trecură pe acolo Căprioara cu puiul ei.

- Mami, zise puiul de căprioară, azi la grădiniță m-am jucat cu prietenii mei, iepurașul și mistrețul. Avem atâtea jucării și jocuri interesante la grădi! Doamna mi-a dat și o bulină roșie pentru că m-am comportat frumos!

- Bravo, dragul meu! Sunt tare mândră de tine! Acasă te așteaptă revista pe care am promis că ți-o cumpăr. Abia aștept să o răsfoim împreună!

Rița-Veverița rămase îngândurată pe bancă. Trecură pe acolo și ariciul care îi povestea cu entuziasm tatălui său ce poezie frumoasă a învățat la grădi. I-o va spune și mamei sale iar aceasta, cu siguranță, se va bucura tare mult. Orice părinte e fericit când puiul lui învață și descoperă lucruri noi.

Rița-Veverița se întrista tot mai tare. Off, ea credea că cel mai bine e acasă...

- Așa este, se auzi o voce de undeva de sus. Era Vulturul cel curajos care, urmărind-o pe Rița-Veverița, își dădu seama de ce oftează și îi zise:

- Să știi că fiecare animaluț, fie că e mai mare, fie că e mai mic, așa ca tine, are rostul lui în pădurea aceasta: cei mari trebuie să muncească pentru a avea bani pentru haine, mâncare, jucării și alte lucruri necesare, iar cei mici trebuie să învețe. Când cei mici nu vor să meargă la grădiniță, părinții lor nu mai pot munci. Am văzut că ești supărată și am auzit că îți dorești jucării noi. Mama ta nu ți le poate cumpăra pentru că nu mai merge la serviciu. De asta este tot mai îngrijorată pe zi ce trece.

Rița-Veverița se gândi la ceea ce îi spusese Vulturul și își dădu seama că a greșit. La grădiniță stă o parte din zi, se joacă, învață, își face prieteni, iar în cealaltă parte a zilei și weekend-ul le petrece cu mama, cu familia.

A doua zi, dis de dimineață, Rița-Veverița s-a trezit, s-a spălat, s-a îmbrăcat, și-a luat gentuța și s-a dus la mama ei:

- Mamă, vino repede, să nu întârziem la grădiniță! Și nici tu la serviciu. Abia aștept să mă joc cu prietenii mei, iar apoi să îți povestesc aventurile mele de la grădi!

Mama era cea mai fericită. Putea să meargă liniștită la serviciu. Știa că Rița-Veverița se va simți minunat alături de colegi și de doamna Bufniță, printre jocuri, jucării, povești, cântecele și alte activități interesante și educative.

De atunci Rița-Veverița a mers zi de zi cu drag la grădiniță, iar în zilele libere se bucura alături de familia ei. Știa că are nevoie și de una și de cealaltă pentru a fi mulțumită și împlinită.

ZÂMBET DE LUNĂ

prof. Novac Ionela Maria

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 56

Loc. Oradea, jud. Bihor

În micul cătun pitoresc așezat la marginea Pădurii de Smarald, într-o căsuță din pietre albe și strălucitoare, cu un acoperiș roșu și ținut precum căciula unui pitic, cu ferestre spațioase în fața cărora zâmbeau vesele la soare multe mușcate roșii, locuia o pisicuță tărcată, dar tare jucăușă, pe nume Miaunica.

Zilnic, la ora prânzului, când soarele încălzea covorul moale de iarbă, iar găzele zumzăiau neconținut printre straturile de flori, zglobia pisicuță ieșea la joacă în curtea din fața căsuței. Tare mult îi mai placea să se rostogolească printre florile de pădure și bănuțelor albi ce împânzeau grădina! Alerga, sărea, făcea tumbe, se târa pândind jucăuș câte o albină și câte și mai câte nu făcea! Imaginația ei era neobosită la ghidușii! Și de fiecare dată, după ce joaca se sfârșea, se trezea cu blănița plină de frunze, iarbă și petale, pete ce păreau să nu mai iasă la șters și mustăcioare încărcate cu polen. Oricât încerca ea să și le șteargă de pe blăniță cu lăbuța, cele mai multe dintre pete se încăpățâneau să iasă. Atunci, singura soluție pentru ea, era groaznică și înfricoșătoare cădiță parfumată, plină cu apă aburindă și clăbuci. Așa cum bine ați auzit: groaznică și înfricoșătoare era baia pentru pisicuța plină de energie și curiozitate, căci Miaunica avea o mare frică: BAIA. Atunci când stăpâna ei pregătea apa pentru baie, Miaunica nu vedea apa caldă, parfumată și îmbietoare, ci o mare capcană de apă care intră în ochișori și urechiușe, astfel că se ascundea sub pat și tremura de frică.

Stăpâna ei, doamna Maria, și-a dat seama că Miaunica are nevoie de ajutor, așa că a început să caute soluții pentru a-și ajuta pisicuța să depășească această frică. A cumpărat cea mai frumoasă cădiță roz pentru pisicuțe, cască pentru căpușor ca să acopere urechiușele, ochelari de înot ca să nu intre clăbucii în ochișori, a adus acasă cărți și jucării pentru a face baia mai distractivă și mai reconfortantă, dar Miaunica tot nu era convinsă.

Într-o zi, pe când era în sat la cumpărături, doamna Maria a întâlnit o bătrână înțeleaptă, bunica Margareta. Aceasta era cunoscută drept vindecătoarea satului și cunoștea o mulțime de leacuri din plante, așa că i-a povestit despre o plantă magică care creștea în pădure și ajuta la vindecarea fricilor: *Zâmbet de Lună*.

Într-o noapte liniștită, imediat ce soarele se duse la culcare, doamna Maria, cu felinarul în mână, o luă agale pe poteca luminată doar de blânda lună și s-a afundat până în inima pădurii în căutarea plantei magice, cu speranța că această plantă ar putea-o ajuta pe Miaunica.

După o căutare îndelungată, când deja își pierduse orice speranță, în scorbura mare a unui stejar bățan și găunos, pe un pat de mușchi verde, luminată de razele palide ale lunii, a găsit planta magică numită „Zâmbet de Lună”.

Fericită, doamna Maria a adus planta cu mare grijă acasă, iar în seara următoare a pregătit din ea un ceai special pentru Miaunica.

Cu inima încărcată de speranță, Miaunica a băut ceaiul magic și, în timp ce lumina lunii pătrundea prin ferestre, a simțit o căldură plăcută în inimă. Încetul cu încetul, frica ei de baie a început să se estompeze. Ea și-a amintit de povestea doamnei Maria despre cum fiecare picătură de apă poate fi o sărutare blândă, iar fiecare spumă poate fi un zâmbet de încurajare.

De atunci, Miaunica a început să privească baia cu alți ochi. Nu mai era un loc înfricoșător, ci un spațiu de relaxare și purificare. Ea și-a pierdut frica și a descoperit bucuria de a se simți curată și răsfățată într-o baie cu spumă înmiresmată.

Cu ajutorul dragostei și al înțelepciunii celor din jurul ei, Miaunica a învins frica și a descoperit că în interiorul ei se ascunde un curaj neașteptat.

GRĂDINIȚA DIN PĂDURE

prof. Perțe Mihaela

Grădinița cu Program Prelungit Nr.53

Loc. Oradea, jud. Bihor

Rița Veverița se plimba tristă prin pădure, gândindu-se ce ar putea face ca animăluțele din pădure, care mereu sunt ocupate cu altceva, să se joace și cu ea. Tare i-ar plăcea să fie cu toții împreună, prieteni, și să găsească măcar o oră, două de petrecut împreună! Așa că, într-o dimineață, i-a venit o idee grozavă: s-a decis să deschidă o grădiniță pentru toate animalele pădurii pe care să le învețe să se comporte frumos, să deseneze, să picteze, să se ajute unele pe altele. Zis și făcut! Dar nu era tocmai un lucru ușor să le convingă să vină la grădinița din pădure, mai erau și multe de pregătit ca să le fie întâlnirea cât mai plăcută. Așa că, a adus creioane, pensule, vopsele, a adunat frunze, crenguțe, conuri de brad, alune, apoi a adus și scăunele și măsuțe din butuci mari și mici, după care s-a dus să anunțe în pădure că s-a deschis grădinița și toate animalele sunt invitate să petreacă două ore împreună acolo.

A doua zi, de dimineață, spre uimirea Riței-veverița, pădurea s-a umplut de animale care mai de care curioase să afle cât mai multe lucruri și să se împrietenească unele cu altele. Astfel, zi de zi cântau, pictau, se distrau; toate erau dornice de joacă. Ursul Martinel distra animalele cu tumbele lui, căprioara făcea salturi de pe un mal pe altul al apei, păsărelele cântau fără întrerupere. Toate erau fericite!

Dragonul Tito a aflat mai târziu de grădiniță din peștera lui și era foarte dornic să se joace și el cu ceilalți. Dar, vai! Era cam iute din fire și știa și el că se înfură foarte repede și astfel nu va putea avea prieteni. Acum se simțea furios pentru că ceilalți dragoni îi furaseră mingea. Simțea că ia foc de furie și scotea flăcări pe nas. După ce se liniștit puțin, privi în jur... toată iarba și copacii arseră din cauza flăcărilor scoase de el pe nări de furie.

- Ooo, nu! strigă el, mi s-a întâmplat din nou, zise cu regret, amintindu-și de florile frumoase care erau în apropiere cu puțin timp în urmă. Dragonul Tito știa că nimeni nu voia să se joace cu el pentru că putea face rău atunci când se înfură. Dar ce putea face? Chiar își dorea să-și facă prieteni, însă trebuia să se tempereze. Tocmai atunci, Rița-veverița, care se juca cu animăluțele în pădure, dădu peste Tito care era tare supărat și plângea. Atunci, veverița îl chemă în grădiniță să povestească și celorlalte animale de ce e supărat și să rămână și el cu ele să se joace frumos.

- Am distrus toate florile și iarba cu furia mea! plânse el, nu merit să vă fiu prieten. Mă înfurii foarte repede.

- Nu-i nimic, e normal să te înfurii, trebuie doar să înveți să te controlezi când te simți așa. Uite, te vei juca cu noi, vom învăța multe lucruri împreună și nu te vei mai înfuria! Dacă se va mai întâmpla asta, vom fi alături de tine, te vom ajuta. Haide, ia loc lângă vulpița să pictați împreună.

- Mă bucur că voi picta și eu alături de voi!

Vulpița care stătea lângă Tito, cum a terminat mai repede, de plictiseală se apucă de murdărit foaia lui Tito, ba chiar și pe acesta l-a murdărit cu vopsea. Tito, văzând acestea, deodată se înroși și începu să scoată flăcări pe nas. Vulpița a sărit ca arsă, toate animalele s-au speriat și au fugit, doar veverița arămas pe loc, mută de uimire:

- Vai, ce ai făcut? Era să-i arzi blana vulpiței!

- Dar, mi-a murdărit desenul! De ce?

- Nu a fost frumos din partea vulpiței să se comporte așa, va trebui să-și ceară scuze. Dar nici tu nu trebuia să te înfurii atât de tare pentru asta.

Vulpița, rușinată de fapta sa, i-a cerut iertare lui Tito. Celelalte animale s-au întors cu teamă, fiindu-le frică de dragon. Acesta le-a zis:

- Nu vă speriați, nu vreau să vă fac rău, dar nu-mi pot controla furia. Ajutați-mă!

Toate animalele se gândiră cum să-l ajute pe dragon și astfel au găsit în cele din urmă o soluție pentru comportamentul lui.

Rița veverița luă cuvântul:

- Gata, am găsit! Când te mai înfurii, tragi aer în piept tare ținând pumnii strânși, apoi dai aerul afară și deschizi în același timp pumnii. Faci asta cam de cinci, șase ori și să vezi că nu vei mai fi furios, nu vei mai scoate flăcări, furia se va domoli și vei putea să te controlezi. Hai să facem un exercițiu! Toate animalele au început să inspire și expire odată cu dragonul pentru a-i arăta că sunt alături de el.

- Chiar funcționează! Acum, când mă gândesc mai bine, nu e chiar atât de rău ce a făcut vulpița, nu trebuia să fac o tragedie din asta! Dacă mă uit mai bine, chiar e hazliu desenul cu petele de culoare puse de vulpița pe el. Acum am învățat că prietenii sunt mai importante decât orice.

Din acea zi, dragonul a învățat să-și controleze furia, făcându-și o mulțime de prieteni.

PRIETENII DIN PĂDURE

prof. Pittman Katalin

Grădinița cu Program Prelungit Nr.46

Loc. Oradea, jud. Bihor

Este iarnă. În pădure suflă un vânt rece, care împrăștie peste tot fulgii mari de zăpadă. Peste tot e liniște deplină, toți locuitorii pădurii se odihnesc cuibăriți în adăposturile lor. Veverița stă cuibărită în scorbura ei călduță și se uită afară, Ursulețul doarme liniștit în bârlogul lui. Iepurașul, Ariciul și Soricelul se odihnesc și ei în căsuțele lor făcute încă din toamnă. Cei cinci prieteni așteaptă cu nerăbdare Ajunul Crăciunului pentru a porni împreună la drum spre Poienița de la marginea pădurii, locul în care toate animalele pădurii se adună, în fiecare an, pentru a sărbători Crăciunul și pentru a-și primi cadoul de la Moș Crăciun.

S-a dus vestea prin pădure că, în acest an, cel care va ajunge primul în Poieniță, va avea onoarea de a aprinde lumina din vârful bradului de Crăciun al pădurii și va putea alege primul dintre cadourile lăsate de Moș Crăciun.

Încă din toamnă, cei cinci prieteni au hotărât să meargă împreună la Sărbătoarea Crăciunului. Și, pentru că Poienița se afla departe de căsuțele lor, au hotărât să-i ducă Iepurașul cu trenulețul lui.

În noaptea dinaintea Sărbătorii, în timp ce prietenii lui dormeau, Iepurașul nu putea să adoarmă niciun pic. Se tot gândea că nu va avea ocazia să ajungă primul la Sărbătoare și, astfel va rata ocazia de a aprinde lumina din vârful bradului și de a alege cel mai mare cadou. După multe frământări, hotărî să pornească la drum fără prietenii săi. Se urcă în trenulețul său și porni la drum. Cum afară era încă întuneric și zăpadă peste tot, la un moment dat, trenulețul alunecă pe o porțiune de gheață și se opri într-o groapă. Iepurașul încercă din toate puterile să urnească trenulețul din loc, dar nu reuși. Abia atunci își dădu seama cât fusese de egoist și ce greșală mare făcuse. Dar... era prea târziu!

Încet, încet se făcu dimineață, iar cei patru prieteni se întâlniră la locul stabilit pentru a porni la drum, însă Iepurașul nu apărui. Prietenii săi începură să-și facă griji, și, ca urmare, porniră spre căsuța lui. O dată ajunși acolo, au văzut că Iepurașul nu era acasă și că lipsea și trenulețul lui. Tocmai atunci trecu pe acolo în zbor un Pițigoi:

- Dragule Pițigoi, nu l-ai văzut cumva, prin zborul tău, pe Iepuraș?
- Bună dimineața, dragii mei! L-am văzut pe prietenul vostru, dar e cam departe de aici și are nevoie de ajutor! Trenulețul lui s-a împotmolit în zăpadă!
- Vai, săracul de el, zise Veverița. Te rugăm, dragule Pițigoi, să ne duci la Iepuraș pentru că e prietenul nostru și vrem să-l ajutăm!

- Veniți după mine! Am să vă conduc până la el!

Și au pornit cei patru prieteni prin pădure, după Pitigoi. După câteva ore de mers au ajuns la prietenul lor.

- Ce s-a întâmplat, Iepuraș? întrebă Ariciul.

- Mi-e așa rușine de voi! M-am gândit doar la mine și am vrut să ajung primul la Sărbătoarea Crăciunului, răspunse Iepurașul.

- Nu te mai gândi la asta, spuse Ursulețul. Hai să punem toți umărul și să încercăm să scoatem trenulețul din zăpadă!

Cei cinci prieteni au înconjurat trenulețul și, prin efortul lor comun au reușit să-l scoată din zăpadă, și fericiți, au pornit la drum. Când au ajuns în Poieniță, toți locuitorii pădurii petreceau și se bucurau de Sărbătoarea Crăciunului.

- Ce fericit sunt că am ajuns cu bine aici! zise Șoricelul.

- Da, e atât de frumos să vezi că toată pădurea e fericită și toți locuitorii ei se distrează de minune! zise Ariciul.

- Dintre toți cei de aici cred că eu sunt cel mai fericit, zise Iepurașul. N-am aprins eu lumina bradului de Crăciun, dar, în schimb, știu că am cei mai buni prieteni din lume și am învățat că Prietenia e mai importantă decât orice cadou din această lume. Și am mai învățat un lucru: adevărații prieteni sunt cei care te iartă și atunci când greșești!

ANDREI ESTE FURIOS

prof. Pițigoi Paula Georgiana
Grădinița cu Program Prelungit Nr.50
Loc. Oradea, jud. Bihor

Este dimineață, iar Andrei trebuie să meargă la grădiniță. Însă noaptea care a trecut, el nu s-a odihnit foarte bine. S-a culcat târziu deoarece mai vroia să se joace cu jucăria primită de la prietenul său, Luca. În drum spre grădiniță el cască adeseori și este morocănos fiindcă este obosit.

Ajuns în sala de grupă, prietenii săi, Vlad și Luca, îl întâmpină și îl cheamă să se joace împreună cu cuburile de lego.

- Bună dimineața, Andrei! Îl salută Luca. Vino să terminăm de construit împreună căsuța din lego începută ieri!
- Mai avem de adăugat doar acoperișul, zise Vlad.
Andrei se așează lângă prietenii săi, luându-si în mânuțe cuburi.
- Pot face eu hornul! spune Vlad.
- Nu! Strigă, încruntat, Andrei! Îl voi face eu! Ba mai mult, voi face singur tot acoperișul, zise băiatul luând în brațe toate cuburile și căsuța construită.

Vlad și Luca îl primesc dezamăgiți, însă nu spun nimic.

Andrei încearcă să adauge căsuței cuburi mari și mici pentru a forma acoperișul, însă fără ca cineva să țină de căsuța construită, el nu reușește să fixeze cuburile, iar acestea se desprind și cad. Văzând că nu se descurcă, Andrei se simte tot mai agitat și trănțește cuburile.

- Vrei să te ajutăm? întrebă Luca.
- Nu! Mă descurc singur! Se răsti Andrei, încercăm nervos să reaseze cuburile pentru acoperiș.
Luca și Vlad îl privesc nedumeriți, apoi merg să se joace cu mașinuțele.

Andrei încearcă din nou să așeze cuburile pentru acoperișul căsuței, dar nu reușește fără ajutor, iar când acestea cad iar, el aruncă cuburile pe măsută și strigă nervos:

- Nu mai construiesc nimic! Cuburile astea nu vor să stea!

Văzând că aproape a distrus construcția la care a muncit atât cu prietenii săi, lui Andrei i se umezesc ochisorii și lacrimi mici apar pe obraz. Încearcă să inspire și expire adânc, până când se liniștește, așa cum i-a spus mama să facă atunci când ceva îl supără.

Privește cuburile aruncate pe măsută și căsuța din lego și înțelege în cele din urmă că nu va reuși să construiască acoperișul singur și că are nevoie de ajutor.

Timid, se îndreaptă spre prietenii lui, Vlad și Luca și zice:

- Îmi cer scuze, prieteni! Am fost răutăcios că nu v-am lăsat să construiți cu mine căsuța! Vreți să ne jucăm iar împreună?
- Te iertăm! zise Luca. Hai să terminăm acoperișul pentru căsuță!
- Și putem construi chiar și un garaj! A spus Vlad luând mașinuțele cu care se jucase și îndreptându-se alături de prietenii săi spre măsuța cu cuburi.

Jucându-se voios alături de Vlad și Luca, Andrei a înțeles că nu îi este de folos să fie furios și că este mai bine să accepte ajutorul prietenilor atunci când are nevoie.

DAVID, BĂIEȚELUL CU MÂINI ȘI PICIOARE LUNGI

prof. Platona Alina

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 25

Loc. Oradea, jud. Bihor

Această poveste este despre David, un băiețel brunet cu ochii albaștri ca cerul senin de vară. Ochii lui păreau să vorbească fără cuvinte, ca și cum în ochii lui ar fi putut să se oglindească toate momentele frumoase pe care le trăise el până în prezent. Clipe de fericire petrecute cu prietenii, familia sau cățelul său... dacă-l priveai adânc în ochi, zâmbeai fără motiv și asta pentru faptul că radiau fericire și bunătate.

Până la 6 ani, viața lui David fusese frumoasă și lipsită de griji. David își făcuse o mulțime de prieteni la grădiniță cu care se juca zi de zi. Dar viața lui avea să se schimbe odată cu vacanța de vară din grupa mare, vacanță care făcea trecerea de la grădiniță la școală. În această vacanță, David a început să crească în înălțime destul de mult și odată cu această creștere, mâinile și picioarele sale s-au lungit. Fiind copil singur la părinți, nimic nu i se păru ieșit din comun. La sfârșitul vacanței de vară, David aștepta cu nerăbdare și emoție începutul de an școlar. Astfel, în prima zi de școală David pășea cu pași mari și hotărâți pragul clasei pregătitoare.

Doamna învățătoare îi zâmbi cu blândete, și-i spuse:

- Bine ai venit în clasa pregătitoare! Vrei să ne spui mie și colegilor tăi numele tău?
- Eu mă numesc David! Am șșșșasse ani, spuse el cu emoție în glas.

Iar din clasă se auzi unele râsete de copii. Doamna învățătoare îl pofti să își aleagă o bancă și să se așeze. Primele ore trecură destul de repede, s-au prezentat pe rând fiecare și au povestit unde și-au petrecut vacanța de vară. În pauza mare un băiat cu părul roșcovan se apropie de David și spuse:

- Tu ce ai pățit de ai mâinile și picioarele atât de lungi?

David simți cum glasul i se înăbușă, mâinile îi transpiră și parcă lacrimi vroiau să curgă pe obraz.

- Ccccum adică? reuși să spună cu glas tremurat.
- Cum adică ce? Tu nu vezi ce mâini lungi ai? Ce să mai zic de picioarele tale? Abia dacă încap sub bancă? Ia uitați-vă și voi la David, spuse cu voce tare către ceilalți copii din clasă. Priviți ce mâini și picioare lungi are!

Atunci toți copii clasei pregătitoare se adunară în jurul lui și au început ba să râdă, ba să șușotească. Ochii lui David se întunecară și brusc simți cum îl lasă puterile, neavând forța necesară să se apere nici măcar cu un cuvânt. Din acea zi, viața lui se schimbă...simțea cum nimeni nu îl vrea aproape, la școală toți îl ocoleau și nu prea înțelegea de ce. Ar fi vrut să vorbească cu părinții lui despre asta,

sau chiar cu doamna învățătoare, dar David nu vroia să supere pe nimeni așa că hotărî să țină pentru el toate cele întâmplate. Zilele treceau și se simțea foarte singur și trist. Nimeni nu se juca cu el, ba chiar uneori îi aruncau priviri ciudate. Tare și-ar fi dorit și el măcar un prieten!

Într-o zi de miercuri, în pauza mare, David stătea pe bancă în timp ce colegii lui se jucau cu mingea primită de la doamna învățătoare. Alex, un copil destul de puternic pentru 6 ani, reuși să arunce cu mingea atât de sus, încât aceasta se opri între crengile nukului bătrân din curtea școlii.

- Vai! Ce supărată va fi doamna învățătoare dacă mergem în clasă fără minge! spuse un băiat.

- Am promis că vom avea grijă de ea! zise un altul.

Încercară copiii să scuture copacul, dar degeaba căci acesta avea trunchiul prea gros și nici nu se clinti. Atunci se gândiră că dacă ar ajunge cumva la crengile acestuia să le miște ușor, poate că mingea ar cădea...dar în zadar au încercat că nici unul nu a reușit să ajungă la vreo creangă. În tot acest timp David stătea retras pe o bancă la umbră, acolo unde își petrecea de unul singur toate pauzele încă din prima zi de școală. Clopoțelul suna și anunța faptul că pauza mare s-a sfârșit și era timpul să meargă cu toții în clasă. Dar oare cum? Fără minge? Ce va zice doamna învățătoare? Cu toții mergeau cu capul plecat, iar Alex, parcă nu își găsea cuvintele când doamna îl întrebă de minge.

- Păi... știți... mingea....

- E aici! Se auzi o voce caldă din spatele grupului de copii. Era David care ținea mingea la piept.

Toți copiii clasei pregătitoare au rămas fără cuvinte! După plecarea lor din curte, David reușise să ajungă la crengile nukului și luase mingea. Ce noroc că era înalt! Se pare că mâinile și picioarele sale lungi chiar erau de folos.

În pauza următoare Alex s-a apropiat de David și a spus:

- Ți mulțumesc că ai luat mingea din copac! Sigur doamna învățătoare s-ar fi supărat pe noi dacă pierdeam mingea. Se pare că ai sufletul bun și dacă vrei, poți să te joci și tu cu noi.

Ochii lui David prinseră viață, parcă visa!...un coleg din clasă tocmai îl chemase la joacă. A doua zi, în pauza mare, cu sufletul plin de bucurie, David se juca pentru prima dată cu colegii săi de când începuse școala. Au jucat baschet cu o clasă vecină, iar echipa lui David și Alex au câștigat cu 7-0. David a marcat 6 coșuri. Colegii săi erau atât de fericiți de victorie încât la finalul meciului au început să strige:

- David!!! David! Ești un campion!

Ochii albaștri ai copilului scânteiau iar a fericire!... se pare că înălțimea chiar e folositoare. Aceea a fost ziua când toți colegii săi de clasă au observat faptul că David avea brațele și picioarele lungi doar pentru că era foarte înalt, mult mai înalt decât ceilalți copii de vârsta lui. Nimic nu era în

neregulă cu el, cu brațele sau picioarele sale... singurul lucru care ar fi putut fi diferit, era faptul că ar fi putut împărtăși familiei necazurile sale... sau chiar să vorbească cu doamna învățătoare și cu siguranță, primele zile din clasa pregătitoare nu ar mai fi fost atât de triste. Și peste ani și ani, David a ajuns un baschetbalist de renume, faimos în lumea întreagă datorită înălțimii sale, a talentului în domeniul baschetului, dar și pentru ochii săi albaștri ca cerul senin de vară.

PRIMĂVARA ÎN LIVADĂ

prof. Popa Sanda

C.Ș.E.I Cristal

Loc. Oradea, jud. Bihor

Totul se întâmplă într-o primăvară timpurie, într-o livadă de la țară. Soarele a început să încălzească pamântul și toată natura s-a trezit la viață. Firele de iarbă au înverzit și multe floricele au apărut. Ele colorau livada în alb, roz, roșu, galben etc.

Gândăceii, albinuțele, fluturașii au îmbrăcat hăinuțe de sărbătoare. Albinuțele și fluturașii zburau din floare în floare. Copăceii din livadă toți au înflorit.

Pe o creangă atârnată stă căsuța albinuțelor, iar sub copăcel este căsuța furnicilor. Furnicuțele și-au pus șorțurile și robotesc de zor pentru a face curățenia de primăvară. Albinuțele și-au luat coșurile și aduc polenul și nectarul pentru a face miere.

Printre furnicuțe era și Uța cea mai mică din mușuroi. Ea nu avea treabă. A ieșit la soare să se încălzească și să se bucure de mirosul forilor. Când mirosea o zambilă a întâlnit-o pe albinuța Maia care venise să adune nectar.

- Tu, ce faci, a întrebat-o Uța?
- Eu adun nectarul din flori, a răspuns Maia.
- Ce este nectarul, întrebă Uța?
- Nectarul este dulceața florilor, răspunse Maia.
- Aha! Dar nu vrei tu mai bine să ne jucăm, întrebă iar Uța?
- Un pic, a răspuns Maia, pentru că trebuie să ajung cu nectarul acasă.

Cele două se jucară împreună până ajunseseră la un lac plin cu flori frumoase de nufăr. Maia a zburat din floare în floare și Uța a vrut s-o urmeze. A urcat pe un fir de iarbă, dar a căzut în apă. Neștiind să înoate și văzând că nu poate ieși a început să strige după ajutor. Maia din păcate nu o mai auzea.

Un fluturaș care zbura pe aproape a auzit-o și i-a aruncat o frunză pe care să urce. Frunza din păcate se îndepărta de ea. Atunci Uța s-a speriat foarte tare. Dar din fericire a apărut o libelulă care a tras frunza, iar Uța a reușit să urce pe ea. Libelula și fluturașul au apucat frunza de capete și au tras-o la mal.

Deodată soarele s-a ascuns sub un nor. A început să plouă cu stropi mari. Fluturașul i-a spus Uței:

- Hai să căutăm un loc până trece ploaia! Ție îți este frig, iar eu dacă mă ud nu mai pot zbura. Când se gândeau unde să caute se auzi o voce care-i striga:
- Veniți aici! Veniți aici! Era o pădărie care i-a adăpostit sub floarea și frunzele ei ca o umbrelă.

După ce ploaia a trecut și a apărut soarele cei doi au plecat împreună să caute mușuroiul de furnici. L-au găsit și de atunci Uța și fluturașul au rămas cei mai buni prieteni.

CURAJOASA SOPHIA

prof. Ruzsa Natalia Rodica
Școala Gimnazială „Oltea Doamna”,
Loc. Oradea, jud. Bihor

Într-un mic cătun, ascuns printre coline acoperite de verdețuri, trăia o fetiță pe nume Sofia. Ea era o copilă curajoasă și plină de viață, dar în inima ei, în ciuda zâmbetului mereu prezent pe buzele ei, trăia o temere ascunsă - teama de a nu fi suficient de bună sau suficient de curajoasă pentru a face față provocărilor vieții. În fiecare dimineață, când soarele răsărea peste dealurile verzi, Sofia își privea cu admirație pictura preferată, care decora pereții camerei sale. O pictură minunată a unui cavaler înarmat, cu ochii plini de hotărâre și inima plină de curaj, care își înfrunta dragonul într-o luptă epică. Această imagine îi aducea un strop de încurajare în fiecare zi.

Însă, într-o zi, vestea că un dragon teribil se apropie de sat a umplut cătunul de panică și neliniște. Oamenii se temeau pentru viețile lor și pentru siguranța satului lor iubit. În fața acestei amenințări iminente, Sofia simțea cum inima îi bate tot mai tare, iar picioarele îi tremurau de frică. Dar chiar și în mijlocul temerii, Sofia nu a lăsat ca frica să-i împiedice acțiunea. Inspirată de eroii din poveștile pe care le citise, și-a adunat curajul și a hotărât să se confrunte cu dragonul, să-i arate că în inima ei se ascunde o forță neștiută.

Cu inima bătând cu putere, Sofia a pornit în căutarea dragonului. Pe măsură ce se apropia de peștera întunecată a creaturii, frica și îndoiala începeau să-i încolțească mintea, dar nu a lăsat ca aceste sentimente să o oprească. Cu fiecare pas, își întărea hotărârea de a-și proteja familia și comunitatea. Când a ajuns în fața dragonului imens, Sofia și-a înghițit teama și a vorbit cu voce fermă și sigură: "O, mare dragon, te rog ascultă-mă! Nu am venit să te rănesc sau să te alung. Vreau doar să înțeleg de ce aduci atâta suferință și să încercăm să găsim o cale de pace între tine și satul nostru." La început, dragonul s-a arătat amenințător, dar privind în ochii curajoși și plini de compasiune ai Sofiei, a început să se liniștească.

În cele din urmă, dragonul și-a dezvăluit povestea - el nu era un monstru malefic, ci doar un protector al pădurii, dar fusese rănit și înspăimântat de oamenii care îi invadaseră teritoriul. Sofia a ascultat cu atenție povestea dragonului și a înțeles că, uneori, curajul nu înseamnă doar a înfrunta pericolele, ci și a încerca să înțelegem și să ajutăm pe cei care ne înconjoară, chiar și atunci când pare că sunt dușmani.

Cu un acord de pace stabilit între sat și dragon, Sofia s-a întors acasă, iar oamenii au fost uimiți de curajul și înțelepciunea ei. Povestea ei a devenit legendară în cătun, iar Sofia a învățat că adevăratul curaj vine din inima plină de compasiune și înțelegere pentru cei din jurul nostru.

MARTINEL NU VREA SĂ DOARMĂ SINGUR!

prof. Sipoș Natalia Denisa

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 50 - Structura G.P.P. Nr. 55

Loc. Oradea, jud. Bihor

Martinel este un ursuleț tare haios, pe care îl vezi toată ziua cu zâmbetul pe buze și pus pe joacă, zici că nu obosește niciodată. Are așa cam patru anișori, cum aveți și voi. A, și să știți că merge și la grădinița "Trei ursuleți" din Poienița fermecată, unde educatoare este doamna Arici.

E o doamnă tare drăguță, toate animăluțele o îndrăgesc; și zic animăluțele pentru că aici vin toți puișorii animalelor din pădure: iepurași, vulpițe, puii de căprioare, cei de bursuc, și multe altele, până și puii de lupi, dar să știți voi că se înțeleg de minune cu toții.

Doamna Arici îi învață tot felul de jocuri, poezii, cântece, le spune povești și câte și mai câte nu fac împreună. Lui Martinel îi place foarte mult la grădiniță, are chiar un prieten foarte bun, pe Urechilă căruia i se destăinuie adeseori când are o problemă, și sunt convinsă că și voi aveți câteodată o problemă pe care ați dori s-o împărtășiți cu cineva, și acesta, să știți că este un lucru foarte bun pentru că unele frici, supărări, le putem rezolva doar dacă cerem ajutorul mamei, tatălui, frățiorului, și chiar unui prieten. Dar, haideți să vă spun un secret: și Martinel are o frică.

Știți voi care este aceasta?! Fiți atenți la mine, am să vă spun în șoaptă pentru că nu aș vrea să mă audă Martinel și să se supere pe mine: lui Martinel îi este frică să doarmă singur, dar nu știu din ce cauză și mi-aș dori foarte mult să aflu.

Așa-i că și voi vă doriți să aflați care este frica lui Martinel?! Aha, mi-a venit o idee! Cred că voi merge în pădure să-l întâlnesc pe Urechilă, poate știe el. Ce ziceți e o idee bună?!

Să știți că am fost în vizită la grădinița "Trei ursuleți" și l-am întâlnit pe Urechilă, dar nu prea a vrut să-mi spună secretul despre frica lui Martinel; totuși am reușit, pentru că i-am spus că numai așa îl putem ajuta pe Martinel să-și depășească această frică. Uite, Urechilă mi-a spus că lui Martinel îi este frică să doarmă singur deoarece noaptea în camera lui vine un monstruleț care îl sperie.

Să știți că am pus la cale un plan împreună cu Urechilă pentru a reuși să-l ajutăm pe Martinel. Planul este acesta: Urechilă va merge la Martinel pentru a-și petrece ziua împreună, iar apoi va rămâne peste noapte la el pentru a-l urmări pe monstruleț. Ca să-l păcălească, vor așeza în pat niște păturici astfel încât, monstrulețul când va veni, să creadă că în pat doarme Martinel singur, iar ei vor sta pitiți sub pat ca să-l aștepte și să-l vadă cât de fioros este. Zis și făcut!

Urechilă împreună cu Martinel s-au pitit sub pat, și au așteptat venirea monstrulețului. Au stat ei cât au stat, dar la un moment dat a venit Moș Ene pe la gene iar cei doi prieteni au adormit,

însă la un moment dat, s-a auzit un zgomot care i-a trezit. Atunci au ieșit tiptil, tiptil de sub pat, și cu ajutorul unei lanterne, au făcut lumină în cameră, și ce să vezi :în cameră era într-adevăr un monstruleț, dar unul așa simpatic încât îți venea să-l iei în brațe, ba mai mult. ..monstrulețul purta pampers pe care erau desenați mai mulți ursuleți.

Când i-a văzut pe cei doi prieteni, tare s-a mai rușinat și s-a speriat de ei. Aceștia au izbucnit în hohote de râs de nu se mai puteau opri. Văzându-l așa de speriat, Urechilă și Martinel s-au oprit din râs și s-au apropiat de monstruleț întrebându-l dacă are un nume. Acesta le-a răspuns că pe el îl cheamă Bazalâc și el nu vrea să le facă niciun rău.

- Bine, au răspuns cei doi, dar de ce ai intrat în camera lui Martinel și ai vrut să-l sperii?!

- Nu am vrut să-l speriu, a spus Bazalâc și și-a lăsat rușinat capul în pământ, vroiam doar să-mi fac un prieten, pentru că eu nu am niciun prieten cu care să mă joc, cu care să mă distrez sau căruia să-i povestesc ce probleme am.

- A, deci asta era, a spus relaxat Martinel, dar de ce n-ai zis așa?! Eu credeam că vrei să-mi faci vreun rău. Uite, a spus Martinel, nu mai sunt supărat pe tine și mi-ar face mare plăcere să mai am încă un prieten cu care să mă joc în fiecare seară.

Atunci monstrulețul nu mai putu de fericire și sări să-l îmbrățișeze pe Martinel. Bazalâc nu putea să se facă văzut decât pe timpul nopții, în timpul zilei monstruleții erau invizibili.

Și uite așa, Martinel și-a făcut un nou prieten, iar a doua zi a mers cu nerăbdare la grădiniță pentru a le povesti colegilor despre întâmplarea cu monstrulețul. De atunci, Martinel nu mai are frica de a dormi singur, din contră acum vrea să doarmă numai singur.

Bibliografie: <https://gradinita-rasarit.ro/rolul-povestilor-terapeutice/>

POVESTEA IEPURAȘULUI CU URECHILE MOV

prof. Ștef Rodica

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 46

Loc. Oradea, jud. Bihor

Era o dimineață frumoasă și caldă de primăvară, cu aerul îmbătător de parfumul florilor și ciripitul păsărelelor din poieniță. Soarele a răsărit pe cer cu razele ei jucăușe și calde. Păsărelele ciripeau printre crengile copacilor, veverițele alergau după ghinde, albinele și fluturii zburau din floare în floare. Buburuzele dansau pe cântecul vrăbiuțelor vesele.

În pădure era o fericire deplină pentru că... era PRIMĂVARĂ!!!

O zi de primăvară în pădure te face să trăiești momente fantastice, să intri într-o atmosferă de poveste. În această pădure minunată, trăia un Iepuraș mai deosebit, era alb și pufos, doar ca urechile lui erau de culoare mov ca și florile de levănțică. Când și-au dat seama că urechile lui sunt mai deosebite, ceilalți iepurași începură să râdă de iepurașul nostru, iar el începu să se rușineze și să se joace mai mult singur. Într-o zi își spuse:

- Aș vrea să merg undeva, unde să nu mă recunoască nimeni!

Și porni la drum. Mergând așa, găsi pe drum pălăria unui hornar.

- O pălărie! Dacă aș fi și eu un hornar, gândi Iepurașul și își ascunse repede urechile sub pălărie, doar-doar nu va mai râde nimeni de el.

A învățat să se cațere pe acoperișurile caselor, să curețe hornurile și sobele.

- Acum aparțin și eu cuiva, aparțin hornarilor! se gândi fericit Iepurașul.

Dar, într-una din zile, pălăria de hornar îi rămase agățată într-un horn și astfel ceilalți hornari văzură urechile lui mov. Începură să strige tare și să râdă: „Tu nu ești un hornar adevărat!” Atunci, Iepurașul s-a rușinat și a luat-o la fugă.

Mergând așa supărat, găsi în fața unui han pălăria unui bucătar.

- Asta este exact ce-mi lipsea mie! gândi el și își îndesă pălăria peste urechi.

Iepurașul nostru a învățat să curețe legume, să gătească supe și ciorbe, salate, să prăjească carne.

- Acum aparțin și eu cuiva, aparțin bucătarilor! se gândi fericit Iepurașul.

Dar, într-o bună zi, pălăria îi căzu în supă și ceilalți bucătari i-au văzut urechile mov. Începură să râdă de el zgomotos și strigară: „Tu nu ești un bucătar adevărat!”

Atunci, micul Iepuraș se rușină, fugi cât îl ținură picioarele cât mai departe de locul unde fusese bucătar. Cu pași repezi și din câteva sărituri, Iepurașul ajunsese lângă o casă cu o grădină imensă. În fața casei văzu o pălărie: pălăria unui grădinar.

- Asta este exact ce-mi lipsea mie acum! gândi Iepurașul și-și ascunse repede urechile sub pălăria de grădinar. El învăță repede să lucreze pământul, să planteze copaci și să îngrijească florile.

- Acum aparțin și eu cuiva, aparțin grădinarilor! își spuse Iepurașul din nou încântat. Dar bucuria lui nu ținu mult, căci un vânt puternic îi smulse pălăria de grădinar din cap și astfel îi văzură și ceilalți grădinari urechile lui mari și mov și începură să râdă de el cât îi ținură puterile: „Nu ești ceea ce ai vrut să credem, ha,ha,ha!!! Nu ești un grădinar adevărat!” Atunci, Iepurașul se rușină și plecă de lângă grădinarii pe care îi crezuse că sunt prietenii lui.

Când ajunsese la marginea pădurii, văzu ceva mare și colorat. Se apropie încet și văzu că era un circ. La intrare găsi o minunăție de pălărie colorată, pălăria unui clown. Se bucură nespus și-si puse rapid pălăria de clown pe cap ascunzându-și din nou urechile. Cu mult drag învăță Iepurașul nostru să facă tumbe și giumbușlucuri și să facă pe cei veniți la circ să râdă și să se simtă bine. Bucuros, repeta mereu:

- Aici îmi este locul! Acum aparțin și eu cuiva!

Dar, dintr-o dată, fără să-și dea seama, o maimuță de la circ îi fură pălăria de pe cap și astfel clownii îi descoperiră secretul. Râsera zgomotos de el și Iepurașul începu să plângă. Lacrimile fierbinti îi cădeau pe sub mustăți. Plecă din nou să cutreiere lumea, doar-doar și-a afla locul unde să fie iubit și acceptat așa cum este el.

La un moment dat, ajunsese în pădure, la marginea unui lac. Era noapte, Luna lumina deasupra lacului transformându-l într-o oglindă minunată. Micul Iepuraș începu să se privească în oglinda apei și... cu cât se uita mai mult, cu atât mai mult îi plăcea ceea ce vedea. Dintr-o dată își dădu seama că nu este singur. Dintr-un tufiș își făcură apariția doi iepurași uimiți de frumusețea urechiușelor iepurașului. Sfioși, aceștia exclamară:

- Cât de frumoase și deosebite sunt urechiușele tale! Ai vrea să fii prietenul nostru? Noi tare ne-am dori să avem un prieten atât de special ca și tine.

Uimit și bucuros, iepurașul nostru acceptă pe loc și astfel cei trei deveniră prieteni de nedespărțit.

MICA VRĂJITOARE ÎȘI CAUTĂ PRIETENI

prof. Szitko Klara Tunde

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 46

Loc. Oradea, jud. Bihor

A fost odată o vrăjitoare mică, bună la suflet, dar din păcate nu avea niciun prieten. Din acest motiv, era mereu foarte, foarte tristă. Locuia cu mama și cu tatăl ei într-o mică casă din lemn la marginea unei păduri întunecate.

Într-o zi, mica vrăjitoare a plâns atât de tare, încât s-au speriat și bufnițele în podul casei. "De ce plângi, copila mea dragă?" - a întrebat-o mama ei. "Plâng pentru că nu am prieteni, nici măcar unul... și stau toată ziua în casă. Nu mai vreau să mă joc singură. Nu mai vreau!" - a răspuns ea cu lacrimi în ochi. "De ce nu mergi în pădure să-ți cauți prieteni? Sigur vei găsi acolo un partener de joacă potrivit." - a spus mama ei. "Este o idee bună. Mulțumesc, mami!" - a spus cu entuziasm mica vrăjitoare.

În dimineața următoare, mica vrăjitoare s-a trezit devreme și a îmbrăcat cea mai frumoasă rochie a ei și a pornit la drum. Soarele strălucea plăcut și păsările ciripeau vesel. Micuța vrăjitoare mergea și mergea tot mai adânc în pădure. Dintr-odată a întâlnit doi purceluși de mistreț, care tocmai se jucau de-a v-ați ascunselea. Puii de mistreț s-au oprit când au observat-o pe micuța vrăjitoare și i-au spus:

"Vrăjitoare cu pălărie și mătură,
Nu te vrem aici, pleacă îndată!".

Mica vrăjitoare a mers mai departe tristă. Atunci a văzut sub un stejar doi veverițe care tocmai se jucau de-a prinselea. Veverițele s-au oprit când au observat-o pe micuța vrăjitoare și i-au spus:

"Vrăjitoare cu pălărie și mătură,
Nu te vrem aici, pleacă îndată!".

Mica vrăjitoare a mers mai departe prin pădurea cea deasă. Plângea amarnic și era tare obosită. Ajungând în inima pădurii, voia să arunce pălăria și mătura într-un tufiș, pentru că s-a gândit că din cauza acestora nu își găsește prieteni. Acolo a observat un băiat care tocmai culegea ciuperci. Băiețelul a întrebat-o fără ezitare: "De ce plângi, mică vrăjitoare?". "Mă simt atât de singură, nimeni nu vrea să fie prietenul meu." - i-a răspuns ea tristă. "Poți să mă ajuți te rog să caut ciuperci? Familia mea este foarte săracă, iar pe mine mă așteaptă acasă frații mei flămânzi și mămica mea bolnavă." - a spus băiatul. Micuța vrăjitoare a început să măture frunzele cu mătura ei

și astfel au găsit o grămadă de ciuperci într-un timp foarte scurt. Când toate coșurile erau pline, băiatul a îmbrățișat-o pe micuța vrăjitoare și i-a zis: "Mulțumesc mult pentru ajutorul tău, mică vrăjitoare, fără tine nu aș fi reușit să culeg atât de multe ciupercuțe. Acum plec acasă, dar ne putem juca împreună după ce mă întorc." Micuța vrăjitoare s-a bucurat tare mult și s-a odihnit sub un copac până când băiatul a revenit.

Întreaga după amiază s-au jucat împreună. Vrăjitoarea mică avea un zâmbet larg pe față, pentru că a găsit o comoară de-a dreptul minunată.

O PRIETENIE ADEVĂRATĂ

prof. Trifan Nicoleta Valeria

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 50 - Structura G.P.P. Nr. 27

Loc. Oradea, jud. Bihor

Țepălici este un arici tare simpatic și inimos. El sare mereu în ajutorul celor din jur pentru a le da o mână de ajutor. Cu toate acestea, uneori se simte foarte singur și acest lucru îl întristează nespus de tare. Și-ar dori să aibă măcar un prieten cu care să povestească tot ce îi trece prin cap și cu care să se joace tot felul de jocuri interesante și amuzante.

Preocupat de acest gând, Țepălici stătea într-o zi pe marginea unei buturugi și privea undeva în depărtare, ca și cum de acolo putea să apară cineva care să îi fie prieten. Deodată, a zărit un punctuleț mic care, cu cât se apropia de el, se făcea din ce în ce mai mare. A privit mai atent și a văzut că acel punctuleț era de fapt un iepuraș care alerga cât îl țineau picioarele deoarece, în urma lui, la mică distanță, un lup era gata să îl prindă. Atunci, Țepălici, fără să mai stea deloc pe gânduri, s-a ghemuit formând un ghem de ace și s-a rostogolit în fața lupului. Acesta a intrat cu picioarele drept în ghemul de ace care i-a străpuns pielea. Lupul a început să urle de durere și s-a îndreptat schiopătând spre pădure.

După această întâmplare, ariciul s-a deschis cam șifonat – voi știți că nu e chiar plăcut să te calce un lup – și a început să facă puțină gimnastică când, chiar lângă el, l-a zărit pe iepuraș.

- Bună ziua! a salutat politicos ariciul. Numele meu este Țepălici. Pe tine cum te cheamă?

- Bună ziua, Țepălici! Eu sunt iepurașul Hoinărilă. Numele îmi vine de la faptul că nu stau prea mult într-un loc și hoinăresc mereu în speranța că îmi voi găsi un prieten adevărat.

- Prieten adevărat zici? Se miră Țepălici. Există și priteni „neadevărați”?

- Sigur că există. Uite, bunăoară, mă tot tânguiam că aș dori un prieten și chiar a trecut lupul pe lângă mine. Mi-a spus că vrea el să fie prietenul meu și m-am bucurat foarte tare. Ne-am jucat împreună un timp, până când a zis că vrea să vadă cât de moale e blănița mea și a vrut să mă muște. Mi-am dat seama la timp de intențiile lui și uite așa m-a alergat prin toată pădurea. Noroc că sunt un bun alergător, dar chiar și așa, dacă nu erai tu, nu știu ce s-ar fi ales de blănița mea. Mulțumesc, Țepălici, pentru că m-ai salvat!

- O, dar nu am făcut mare lucru. Doar i-am pus o piedică lupului, a spus, râzând, Țepălici.

- Pentru gestul tău cel curajos doresc să îți ofer un cadou. Primește de la mine această zornăitoare și, ori de câte ori vei avea nevoie de mine, este de ajuns să o învârți și să faci zgomot cu

ea, că eu am să vin la tine de oriunde mă voi afla. Știi că sunt cel mai bun alergător, așa că pot să ajung în cel mai scurt timp. Și mai am o surpriză... Așteaptă-mă puțin!

Hoinărilă a mers grăbit spre poieniță, unde a văzut el mai multe ciupercuțe. Știa că aricilor le plac ciupercile și dorea să îi ofere lui Țepălici o ciupercuță gustoasă.

În timp ce Țepălici privea fascinate jucăria primită de la Hoinărilă, lângă el apare Codiță Sucită, un pui de vulpe cam șiret – așa cum de altfel sunt toate vulpițele – și i-a spus lui Țepălici:

- Ce caraghios ești cu țepii aceia în spinare! Cu siguranță te împiedici de ei când mergi! Și ce picioare scurte ai! Ha-ha-ha.... Uite, mi-a venit o idee: să ne luăm la întrecere până la primul copac, acela înalt care se vede în depărtare. Cine ajunge primul la copac va fi câștigător.

- Eu nu doresc să mă iau la întrcere cu nimeni. Mi-e bine așa...

- Hai, nu fi laș... Știu că ți-e frică să nu pierzi întrecerea!

- Ba nu îmi este frică. Eu doar vreau să îl aștept pe Hoinărilă...

- A..., dar ce jucărie ai acolo? Ia să o văd și eu.

Țepălici nici nu apucă să spună ceva că s-a și trezit cu jucăria smulsă, iar Codiță Sucită alergând cu ea spre copacul acela înalt îi strigă:

- Dacă vrei jucăria, atunci vino și mă prinde!

De supărare, lui Țepălici îi venea să plângă însă, Hoinărilă care a văzut tot ce s-a întâmplat, i-a spus să se urce repede pe spinarea lui și să se țină bine, deoarece vor alerga împreună ca să îl ajungă pe Codiță Sucită. Zis și făcut: iepurașul alergă cu ariciul în spate, cât îl țineau picioarele, iar când cei doi au ajuns în dreptul lui Codiță Sucită, Țepălici a reușit să își ia jucăria primită în dar de la Hoinărilă. Și chiar în acel moment, cei doi, iepurașul și ariciul, au ajuns în dreptul copacului înalt ce se văzuse în depărtare. Rușinat, Codiță Sucită, și-a plecat capul și și-a cerut scuze, iar apoi a zbughit-o spre vizuina lui.

Între timp, soarele se pregătea să meargă la culcare, iar seara și-a așternut încet, ca de fiecare dată, mantia peste întreaga pădure. Luminițe minuscule începeau să se aprindă rând pe rând, una câte una, fascinându-l pe Hoinărilă care se întreba: „*Cine le aprinde oare în fiecare seară?*”

- Cum cine? Chiar nu știi? Sunt micuții licurici care ne încântă privirile cu minunatele lor luminițe ce se aprind și se sting în toate serile de vară, i-a răspuns Țepălici.

- Daa? Interesant. Credeam că e o lumină magică ce coboră din cer și aprinde niște lumânările care apar din pământ numai seara. Știi Țepălici, eu sunt cam fricos, de felul meu și uneori mă speriu și de umbra mea. Am văzut că tu ești foarte curajos și mi-ar place foarte mult să am un prieten ca tine.

- Și tu ești curajos, Hoinărilă! Și eu vreau să fim prieteni.

- Super!!! Țepălici, tocmai mi-am câștigat un prieten adevărat. Prietenul adevărat te accept așa cum ești, nu încearcă să te schimbe, nu te critic și nu te judecă. Este mereu lângă tine, la bine și la greu și îți dă cele mai bune sfaturi.

De bucurie, cei doi prieteni s-au strâns în brațe.

- Auuu! Țepălici, mi-a intrat un ac în deget...

- Scuze, Hoinărilă! Nu am vrut să te rănesc. Dar țepii aceștia îmi cam dau de furcă uneori...

Și tu m-ai gădilat cu blănița ta moale.

Cei doi au început să râdă, spunând:

- Deși suntem atât de diferiți, ne înțelegem foarte bine!

Din ziua aceea, Țepălici și Hoinărilă au fost nedespărțiți. Iar dacă vedeți prin pădure sau poieniță un arici mergând pe cărare împreună cu un iepure, să știți că sunt cei doi prieteni adevărați.

CURAJUL IEPURAȘULUI CONI

prof. Ținc Laura Claudia

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 50 - Structura G.P.P. Nr. 27

Loc. Oradea, jud. Bihor

Depart de țara noastră, pe un tărâm îndepărtat, trăia o familie mare, de animale. Casa lor era o pădure frumoasă, luminată, plină de arbori, plante și fructe, în care ursul Bruno era marele șef, cel mai puternic, de care ascultau cu toții.

Să vă fac cunoștință cu o parte dintre animăluțele acestei păduri: Foxi era o vulpiță vorbăreață, Țepișor era un arici foarte harnic, Lulu, un lup serios și muncitor, Vivi era o veveriță tare jucăușă, Ela, căprioara gingașă, iar Coni iepurașul cel fricos, care se speria și de umbra lui. Toți respectau regulile din pădure și fiecare știa ce are de făcut, dar niciodată nu se apropiau de „Pădurea Întunecată”, care era aproape de ei. Era un loc înfricoșător, în care nu pătrundea lumina și din care se auzeau, uneori, niște sunete înspăimântătoare. Prietenii noștri au auzit, că cine a intrat acolo, nu a mai ieșit niciodată. Era doar o legendă despre care ei auziseră câte ceva, dar nu știau prea multe lucruri, ceea ce îi înspăimânta. Nu se încumeta nimeni să intre acolo și își vedeau liniștiți de treburile lor.

S-a lăsat toamna peste pădure, iar prietenii noștri încep să își adune hrana pentru a trece de iarna care se apropie. Vara caldă și frumoasă lasă locul anotimpului bogat în fructe și legume. Cu toții munceau din greu...

Dar într-o zi, veverița Vivi, căutând ghinde și alune, a ajuns în pădurea cea întunecată, fără să-și dea seama. Toți prietenii erau îngroziți și nu știau dacă o vor mai revedea vreodată. Atunci, Bruno, căpetenia lor, i-a adunat pe toți și le-a spus:

- Dragii mei, trebuie să o ajutăm pe Vivi! Nu putem să o lăsăm acolo... cine știe ce arătării va întâlni!

- Cine are curajul să intre acolo? Animalele se uitau una la cealaltă, dar nimeni nu dorea să se apropie de acel loc. Atunci, Bruno l-a trimis pe Lulu, că era cel mai curajos dintre ei, dar acesta se îndrepta cu teamă spre pădure și când să intre, auzi un zgomot înspăimântător și o luă la fugă.

Apoi, Bruno a trimis-o pe Foxi, gândind că aceasta se va descurca mai bine pentru că e șireată, dar, pe când să intre, auzi și ea acel sunet. A luat-o la goană spre vizuina ei și nu a mai văzut-o nimeni.

Au încercat și Țepișor - ariciul, Ela – căprioara și toate celelalte animale, dar fără nici un rezultat. Singurul, care nici măcar nu era de găsit, a fost Coni, iepurașul căruia îi era cel mai frică de

întuneric. Stătea ascuns în căsuța lui, iar prietenii din pădure știau că nu va mai ieși în grabă de acolo. Coni, stătea și îi asculta pe fiecare în parte... auzea cât sunt de triști și de neajutorați. Atunci, un gând neobișnuit i-a trecut prin minte.

- Trebuie să fac ceva, și-a spus el! Sunt singurul care nu a încercat să intre în acea pădure! Știind că nu mai e nimeni care să meargă în căutarea veveriței și să o salveze, animalele au început să plângă, gândindu-se că nu o vor mai vedea niciodată pe Vivi. Era mare tristețe... toți prietenii din pădure au amuțit... Deodată, un țopăit puternic a spulberat liniștea. Era Coni, care se îndrepta cu viteză spre Pădurea Întunecată. Ursul Bruno a încercat să-l oprească:

- Coniiiii... întorce-te... e întuneric și e periculos acolo pentru tine! Dar Coni și-a continuat drumul fără a mai întoarce capul în urma sa. Odată intrat acolo, a început să o strige pe veveriță:

- Viviiii...! Viviii... sunt eu, Coni! Am venit să te ajut să te întorci acasă, la prietenii tăi! Atunci, un sunet puternic i-a tăiat răsuflarea:

- Bu-hu-huuuu! Sunetul venea de undeva din înaltul copacilor. Coni și-a ridicat privirea... Doi ochi strălucitori îl priveau cu atenție. Iepurașul a încremenit de frică. Atunci, o voce blândă se auzi:

- Bună, Coni! Nu te teme, eu sunt Mia, înțeleapta bufniță din Pădurea Întunecată. Chiar dacă nu ne-am întâlnit niciodată, eu vă cunosc pe toți cei care trăiți dincolo de acest întuneric. Putem să povestim și să ne cunoaștem mai bine, în timp ce te voi ajuta să o găsești pe prietena ta. Coni s-a liniștit și a acceptat ajutorul bufniței. Aceasta l-a întrebat pe Coni:

- De ce se tem toți de pădurea noastră?

- Din cauza întunericului, răspunse Coni!

- Dar nu trebuie să vă fie teamă, a zis bufnița, încercând să-I explice iepurașului de ce este mereu întuneric:

- Știi, Coni, aici, arborii sunt atât de înalți și au crengi mari, pline de frunze, încât lumina nu poate să pătrundă, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne fie teamă. Sunem multe viețuitoare și aici și suntem cu toții prieteni! În timp ce povesteau, dintr-un tufiș, își face apariția Vivi. Coni a îmbrățișat-o și a strâns-o la piept. Era tare fericit! Vivi le-a povestit lui Coni și Miei că a ajuns acolo fără să-și dea seama, căutând ghinde și alune.

- Nu e un lucru rău, spuse Mia! Și în pădurea noastră veți găsi multă hrană și veți putea să vă faceți mulți prieteni. Și chiar în acel moment, pe trunchiul unui copac, a coborât Doli, o veveriță frumușică și curioasă de cei doi musafiri. Coni le-a invitat pe Mia și pe Doli în partea luminoasă de pădure, unde avea să le facă cunoștință cu prietenii lui. Mare le-a fost mirarea când l-au văzut pe Coni ieșind din pădurea, considerată de ei ca fiind periculoasă, însoțit de Vivi și cei doi invitați.

- Cât de mult ne bucurăm că v-ați întors, îi întâmpină Bruno! Am crezut că v-am pierdut pentru totdeauna! Atunci, Coni, le-a povestit tuturor ce s-a întâmplat în acea pădure, în care le era teamă, tuturor să intre, apoi le-a spus:

- Nu trebuie să vă fie teamă de acea parte a pădurii! Chiar dacă este întuneric, acolo putem să ne facem o grămadă de prieteni, care ne vor oferi din hrana lor pentru a trece peste iarna geroasă! Tot ce am auzit despre acel loc nu sunt decât niște basme inventate, care să ne sperie de întuneric! Auzind acestea, Bruno l-a ridicat în brațe, deasupra capului și le-a spus tuturor:

- De azi înainte, Coni se va numi Curajosul pădurii! Datorită lui am învățat că nu trebuie să ne fie teamă de întuneric, iar acest lucru ne va ajuta să ne facem noi prieteni.

Din acea zi, toate animalele din cele două păduri s-au împrietenit, au muncit împreună, au împărțit toată hrana și au trăit fericiți până în zilele noastre.

ELEFĂNȚICA LOLA

prof. Vereș Carolina - Raluca

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 50 - Structura G.P.P. Nr. 55

Loc. Oradea, jud. Bihor

Ca în fiecare seară, Mama Elefănțica, veni să o înveselească pe Lola și să îi spună „Noapte bună!”, în timp ce o săruta drăgăstos pe obrăjori, după care se grăbea să îi dea celei mici ultimul biberon cu lapte.

Lolei, de câteva zile, îi intrase în cap că mama ar iubi-o mai mult pe cea mică, fiindcă o culcă în dormitorul ei și rămâne cu ea acasă peste zi.

În seara aceea era din ce în ce mai furioasă pe ce se întâmpla în casa lor și începu să plângă nemulțumită. Adormi târziu de tot și din când în când în timpul somnului suspina cu tristețe. În dimineața următoare, mamei i-a fost tare greu să o trezească - Lola dormea nemișcată, precum un buștean.

Din cauza nesomnului și a plânsului, Lola Elefănțica avea ochii unflați ca două cepe și în drumul spre baie de-abia își trăgea picioarele. La micul dejun, numai poftă de mâncare nu avea și în loc să mănânce mâncarea gustoasă făcută de mama ei, începu să-i spună acesteia cu reproș:

- Să știi că azi nu merg la grădiniță, vreau să stau acasă cu tine așa cum stă surioara mea, Lala!

- Bine, Lola, văd că nu te simți prea bine azi și aș suferi mult de tot dacă te-ai îmbolnăvi, răspunse Mama Elefănțica cu duioșie.

- Chiar așa mamă, ai fi foarte necăjită dacă m-aș îmbolnăvi? întrebă Lola Elefănțica.

- Bineînțeles, draga mea!

Elefănțica o rugă apoi pe Lola să o ajute, din când în când, cu cea mică: să îi țină biberonul, să îi aducă fructele din care prepară sucul, să îi schimbe micuței scutecul. Cu atâta treabă, trecu repede timpul.

Mătușa Lolei veni în după amiaza acelei zile cu daruri pentru nepoțelele ei dragi.

- Soră dragă, te rog să o duci pe Lola puțin în parc să se joace, că toată ziua a stat în casă și m-a ajutat! a fost rugămintea pe care Mama Elefănțica i-a adresat-o surorii ei.

- Cu toată plăcerea surioară! Răspunse cealaltă elefănțică.

În parc, Lola Elefănțica se întâlni cu câțiva colegi de grădiniță. Aceștea, cum au văzut-o, au alergat la ea și i-au zis:

- Lola, ai lipsit de la grădi tocmai azi când am plecat în excursie la teatru de păpuși! Ce păcat că ai pierdut o piesă atât de frumoasă!

- Și mie îmi pare rău, dar nu m-am simțit prea bine de dimineață! Le răspunse Lola Elefânțica.

După ce s-a despărțit de colegi, Mătușa Elefânțică se grăbi să o întrebe pe Lola:

- De ce nu ai mers azi la grădiniță, Lola?

- Păi, sunt supărată pe mama că pe mine mă duce la grădi, iar pe surioara mea o ține cu ea acasă!

- Draga mea nepoțică, mama ta, la fel, a stat și cu tine acasă când erai mică.

- Chiar așa, mătușă?

- Desigur, scumpa mea! Uite, chiar și azi și- a făcut griji pentru tine că ai stat toată ziua în casă.

- Vai, mătușică, cum de nu m-am gândit și eu la asta? Și dacă ai ști cât de supărată am fost aseară și cât am plâns, de una singură.

- Să știi că orice mamă își iubește copiii la fel de mult, oricât de mulți ar avea și pentru nimic în lume nu ar vrea să li se întâmple ceva rău.

- Ce prostuță am fost că mi-am făcut atâtea griji dintr-o nimic toată și pe deasupra am și lipsit de la grădi, tocmai azi, când colegii din grupa mea au mers la teatru de păpuși.

De cum s-a lăsat înserarea, Lola Elefânțica a adormit liniștită până dimineața, când a servit fără mofturi micul dejun și a plecat grăbită la grădiniță, ca nu cumva să întârzie.

CĂLĂTORIA LUI PATĂ ALBĂ

prof. Vidican Mihaela

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 50 - Structura G.P.P. Nr. 55

Loc. Oradea, jud. Bihor

Era odată un norișor alb și pufos. Numele lui era Pată Albă. Într-o zi, acesta s-a plimbat pe cer și s-a întâlnit cu alți norișori. Au încercat să povestească fiecare despre experiențele pe care le-au avut. Unul dintre ei a călătorit peste un munte înalt și a văzut o mulțime de animale și păsări vii colorate. Alt nor, cenușiu, a vorbit despre călătoria lui în ținutul înghețat. Poveștile lor sunt care mai de care pline de farmec și l-au încântat pe Pată Albă. El nu văzuse niciodată locuri atât de încântătoare precum cele descrise de ceilalți nori.

- Pată Albă, e rândul tău să ne povestești pe unde ai fost! spuse un nor.

- Vreau să vă ascult pe voi mai întâi. Eu am timp să-mi spun povestea mai târziu, răspunse Pată Albă.

Atunci un alt nor a început să povestească despre călătoria sa deasupra oceanului, în apa căruia zărise creaturi de toate felurile și de toate mărimile. Alți norișori au început să povestească și ei despre experiențele lor și apoi se ajunse din nou la Pată Albă.

- Acum te ascultăm și pe tine, Pată Albă! zise norul cel mare.

- Păi... în călătoria mea, eu am trecut peste un sat a cărui locuitori erau triști pentru că pământul pe care-l lucrau era mai mereu uscat, iar animalele nu aveau de unde să bea apă. Văzându-i așa supărați eu am poposit deasupra acestui sat mai mult și le-am oferit oamenilor toți stropii de ploaie pe care îi aveam adunați. Eu nu am mai văzut lucruri atât de fascinante ca voi...

Peste câteva momente s-a așternut liniștea. Abia atunci ceilalți nori și-au dat seama ce faptă bună a făcut Pată Albă prin gestul său de a le trimite ploaie locuitorilor aceluia sat. L-au felicitat pentru bunătatea lui și și-au propus ca și ei să sară în ajutorul oamenilor care au nevoie de ei.

Astfel, Pată Albă a reușit să stârnească admirația tuturor!

Bibliografie:

- Konkoly, M., "Inimioare fericite: povești terapeutice", Editura Aquila, Oradea, 2018

CUPRINS

Cuvânt înainte.....	5
CUM A ÎNVĂȚAT PUIUL IEPURAȘ SĂ NU-ȘI MAI SUPERE BURTICA -	
prof. Balogh Camelia Dumitra.....	6
FURNICUȚA FIFI	
prof. dr. Bara Georgeta.....	8
POVESTEA BONDĂRAȘULUI BONDI	
prof. Bara Silvia Ioana, prof. Boiț Nicoleta Claudia.....	10
LARI ȘI TEAMA DE INSECTE	
prof . Berinde Loredana.....	13
PUF ȘI ÎNCREDEREA	
prof. Buboiu Lioara Bianca.....	16
RÂNDUNICA ARIPĂ ROȘIE	
prof. Caba Sanda Maria, prof. Cheregi Ana Maria.....	19
ȘORICELUL ȘI BURTICA SUPĂRATĂ	
prof. Carțiș Corina.....	21
FROGHI	
prof. Cionca Loredana, prof. Copil Ioana.....	22
CĂLĂTORIE CU TRENUL	
prof. Crăciun Anița Lina.....	24
URECHEL CEL VOINICEL	
prof. Dura Anca Teodora.....	26
MATEI CEL FRICOS DE ÎNTUNERIC	
prof. Fășie Mirela	28
OMIDA NERĂBDĂTOARE	
prof. Feher Larisa-Alexandra.....	30
CU PUȚINĂ IUBIRE, ORICE DUȘMĂNIE DEVINE PRIETENIE	
prof. Filip Larisa, prof. Furtos Dana.....	32
EVA, ANDRU ȘI MIHAI	
prof. Flore Adina Alexandra.....	33
PUIUL DE CERB ȘI ANOTIMPURILE	
prof. Fodor Adina Claudia.....	35
FRUNZULIȚA	
prof. Gavra Mihaela.....	38

NEASCULTAREA ALBINUȚEI ELA	
prof. Ghiuro Natalia Ioana	40
ARICIUL FURIOS	
prof. Gug Maria Claudia.....	42
MATEI CEL NĂZDRĂVAN	
prof. Ile Laura Adriana.....	44
LUCAS CEL MÂNIOS	
prof. Jakab Corina Ioana.....	46
ANDREEA ȘI PRIETENII EI DE PE CER	
prof. Jurcan Lavinia.....	48
ANIMĂLUTELE, PRIETENELE MELE	
prof. Klein Andreia Denisa.....	49
ARICIUL SINGURATIC	
prof. Lipai Lavinia Ligia.....	51
PRIETENIA FLORILOR	
prof. Lupșe Marina.....	53
FETIȚA CAREA RĂNEA PRIN CUVINTE	
prof. Madar Florina Livia.....	54
SĂ AI ÎNCREDERE ÎN TINE, ESTE CHEIA!	
prof. Malița Nicoleta – Minodora.....	55
PAPAGALUL ROCO ȘI TEAMA LUI DE A VORBI ÎN PUBLIC	
prof. Mihuț Ioana Livia, prof. Bodea Aurelia.....	57
RIȚA-VEVERIȚA LA GRĂDINIȚĂ	
prof. Morar Daniela Lucia.....	59
ZÂMBET DE LUNĂ	
prof. Novac Ionela Maria.....	62
GRĂDINIȚA DIN PĂDURE	
prof. Perțe Mihaela.....	64
PRIETENII DIN PĂDURE	
prof. Pittman Katalin.....	66
ANDREI ESTE FURIOS	
prof. Pițigoi Paula Georgiana.....	68
DAVID, BĂIEȚELUL CU MÂINI ȘI PICIOARE LUNGI	
prof. Platona Alina.....	70

PRIMĂVARA ÎN LIVADĂ

prof. Popa Sanda.....73

CURAJOASA SOPHIA

prof. Ruzsa Natalia Rodica.....75

MARTINEL NU VREA SĂ DOARMĂ SINGUR!

prof. Sipoș Natalia Denisa.....76

POVESTEA IEPURAȘULUI CU URECHILE MOV

prof. Ștef Rodica.....78

MICA VRĂJITOARE ÎȘI CAUTĂ PRIETENI

prof. Szitko Klara Tunde.....80

O PRIETENIE ADEVĂRATĂ

prof. Trifan Nicoleta Valeria.....82

CURAJUL IEPURAȘULUI CONI

prof. Ținc Laura Claudia.....85

ELEFĂNȚICA LOLA

prof. Vereș Carolina Raluca.....88

CĂLĂTORIA LUI PATĂ ALBĂ

prof. Vidican Mihaela.....90